

glasbeni september
2006 15.–30. september Maribor, Slovenj Gradec

Koncertna poslovalnica

◀ NARODNI DOM MARIBOR ▶

DEDIŠČINA TRADICIJE IN IZKUŠNJA SEDANJOSTI

Verjamem, da je spoštovanje umetniške ustvarjalnosti lastnega naroda za vsakogar in še posebej za nas, ki se ukvarjamo s kulturo, samo po sebi umevno. Vsi poznamo občutek sreče in ponosa, ko nekomu od naših uspe, nepozaben je občutek zadovoljstva, kadar nam je dano, da nekoga od naših na njegovi poti k uspehu podpremo, pa vendar se, vsaj kadar govorimo v univerzalni govornici glasbe, za frazami o podpiranju domačih umetnikov in pod krinko favoriziranja »domačega« neredko skrivata preračunljivost in utesnjevanje kriterijev, kot so kakovost, kreativnost, inovativnost, prepričljivost, privlačnost ...

Če se ne želimo sprijazniti s publicami o podpori domačim umetnikom, kako naj potem odgovorimo na vprašanja, zakaj ima velika večina ustvarjalcev in poustvarjalcev na letošnjem festivalu slovensko osebno izkaznico in v čem je bistvo najnovejše glasbenoseptembrske bere?

Ob vsem spoštovanju do neminljivosti resničnih glasbenih umetnin je svojevrsten fenomen našega časa, da tako imenovano klasično glasbo najraje in najpogosteje slavi v obliki kulta velikega poustvarjalca, ki ga v mavzoleju slave obdajajo že zdavnaj preminuli veliki ustvarjalci.

Kadar se tega zavemo, je treba vsaj kdaj pa kdaj prestopiti lastne bregove in ujeti tok izven utečene struge. V prid ustvarjalnosti! In v prid ustvarjalcem, ki jih, kakor vse nas, določata prostor in čas, v katerem živimo – dediščina tradicije in izkušnja sedanjosti; interakcija sodobnih smernic ko gradimo

katedralo, pa tudi sodobnih trendov, ko ji ob bok postavljamo bazar.

Šele ko se odločimo v prid ustvarjalnosti »zdaj in tukaj«, osmislimo svoje poslanstvo in vlogo domačega umetnika kot samo po sebi umevno.

Zato so vajeti letošnjega festivala v rokah domačih ustvarjalcev. Pri novih projektih s Karmino Šilec, z Bojanom Cvetrežnikom, Juretom Ivanušičem, Markom Vezoviškom ali Galom Gjurinom pa ne kaže računati samo na interakcijo med različnimi glasbenimi svetovi, marveč tudi na sozvočje različnih umetniških žanrov. In tako s karavano domačih skladateljev, aranžerjev in interpretov, prihajajo še domači besedilopisci, oblikovalci giba, svetlobe in zvoka.

Dediščina tradicije in izkušnja sedanjosti je obenem tudi osrednja tema koncertov, ki ne sodijo v sklop avtorske festivalske produkcije. Tudi tukaj utripa kreativnost v različnih kontekstih in z izvajalci, kot so Milko Lazar in Bojan Gorišek, Branimir in Zora Slokar ter Gérard Caussé in Frank Braley.

Brigita Pavlič

Vodja Koncertne poslovalnice
Narodnega doma

PETEK, 15. 9., ob 19.30, Dvorana Union, Maribor

DRUM CAFÉ
glasbeni september
2006

SVEČANA OTVORITEV FESTIVALA

**premierna uprizoritev lastne festivalske produkcije,
avtorskega projekta KARMINE ŠILEC**

KARMINA ŠILEC – avtorica projekta in dirigentka

Etnična vokalna zasedba CARMINA SLOVENICA

Simona Eder
Martina Pavalec
Nadja Stegne
Ula Šegula
Marija Celcer
Lucija Kušar
Maša Pavokovič
Maja Bohinc
Ida Harc
Barbara Pušnik
Nastja Stubičar
Bernarda Ferlež
Sandra Grahovac

Zala Kaube
Jasna Vantur
Natalija Koren
Nežka Struc
Nuša Čoh
Mateja Kocbek
Larisa Huremovič
Mateja Krajnc
Eneja Kovačič
Kaja Jurtela
Katja Lipovača
Leyla Al Shamary

SToP Slovenski tolkalni projekt (Dejan Tamše, Damir Korošec, Davor Plamberger, Franci Krevh) – tolkala

NINO MUREŠKIČ in skupina JAM-BASHI (Tadej Furlan, Andrej Hrvatini, Damir Mazrek) – tolkala

VASKO ATANASOVSKI – pihala

JANEZ DOVČ – harmonika, kontrabas

Ansambel KEBATAOLA (Ula Šegula, Nadja Stegne, Zvezdana Novakovič, Kaja Jurtela, Mateja Krajnc, Eva Bračič) – glasovi in tolkala

ZVEZDANA NOVAKOVIČ in
EVA BRAČIČ – etno vokal

SANDRA GRAHOVAC, KATJA LIPOVAČA in
NEŽKA STRUC – avtentični glasovi

DARKO ROŠKER – tuba

JASNA VANTUR – čelesta

NADJA STEGNE – violina

MARINA GUMZI – pripovedovalka

Oblikovalec svetlobe: DAVID OREŠIČ
Oblikovalec zvoka: DANILO ŽENKO

Spored:

Pojemajoča luč

Pavkaste pesmi

Dve beli grlici

Sji olwätt

Ženska ima dolge lase

Pred starimi materami

Navpične misli

Klic dežju

Oj, momčeto

Ljubovni raboti

DRUM CAFÉ

Glasovi in tolkala so človekovo prvo in najmočnejše glasbeno izrazno sredstvo v vseh obdobjih in civilizacijah. Od nekdaj spremljajo vse pomembne dogodke človekovega življenja: življenjske prehode (rojstvo, inicijacija, smrt), religiozne rituale – tako v tradicionalnih kot v svetovnih religijah, družabna srečanja, meditacije, vojne pohode ...

Projekt Drum Café prinaša svež izbor glasbe za vokale in tolkala. Repertoar je zelo raznolik, obarvan z etničnim vzdušjem evropskega severa in juga, v značilnih vokalnih tehnikah. Program oblikujejo skladbe od ukrajinskega etničnega solo glasu in kvarteta tolkal, švedskega etno dueta in timpanov do sklopa obdelav viguroznih južnoevropskih ljudskih napevov. Program sooblikujejo avantgardne kompozicije komorne glasbe za glasove in zasedbo tolkalnih instrumentov. Vez med vokalnim ustvarjanjem in uporabo tolkalnih instrumentov je izziv tudi mnogim sodobnim avtorjem, zato njihova dela ustvarjajo zanimiv kontrapunkt skladbam, ki temeljijo na ljudskem izročilu.

POJEMAJOČA LUČ

Adriana Hölszky (1953, Romunija)

V Romuniji rojena skladateljica Adriana Hölszky je na Glasbeni akademiji v Bukarešti študirala kompozicijo pri Stefanu Niculescu. Leta 1976 se je z družino preselila v Stuttgart, kjer je študij nadaljevala pri Milku Kelemenu in Erhardu Karkoschku. Prejela je številna priznanja: prvo nagrado na kompozicijskem natečaju Valentina Bucchija v Rimu leta 1979, nagrado Gaudeamus leta 1981, glasbeno nagrado Schneider-Schott v Mainzu leta 1990, na-

grado Villa-Massimo v Rimu leta 1991 ... Njene skladbe so se uvrstile v svetovno priznane festivale, kot so Poletni tokijski festival, Mednarodni festival sodobne glasbe v Akiyoshidai, festivala Gaudeamus in Moderni Dunaj ter drugih. Od leta 1997 do 2000 je kot profesorica predavala kompozicijo na Akademiji za gledališče in glasbo v Rostocku, od leta 2000 pa je profesorica tega predmeta na Univerzi Mozarteum v Salzburgu.

V skladbi *Vampirabile* skladateljica zajema iz pesmi Ingeborg Bachmann, Gottfrieda Benn, Georga Trakla in Karla Krolowa, vendar pesmi povsem razdrobi, tako da od njih ostanejo prepoznavni le še posamezni delci. Umetnica se tokrat poigrava s še bolj izrazitim brisanjem razločkov med glasovi, zvoki in hrupom. Podnaslov skladbe je 'Pojemajoča luč' (Failing Light). V nekaterih velikih, resnično poetičnih filmih o vampirjih, svetloba vampirja spremeni v prah, medtem pa tudi sama ugaša in temni – lahko se na primer spomnite nore vožnje s kočijo skozi beli gozd fotografskega negativa v 'Nosferatu' Friedicha Wilhelma Murnaua, čarobne uporabe luči v Dreyerjevem 'Vampir' ('The Vampire') ali pa sopihajočega nadrealističnega glasu pokvarjenih orgelskih piščali v filmu Maria Bava 'Noč, ko je prišel Drakula' ('The night Dracula came'). V predstavi 'Vampirabile' so zvoki in svetlobno utripanje domišljajske groze izpostavljeni lastnemu razstavljanju. Vzrok za to gre pripisati izjemni natančnosti dela, ki nikakor ni impresionistično ali razpršeno.

*Otroci teme, spustite se,
Temni oblaki, spustite se!*

Podganji krepplji, pojdite!

*Zavrnite pse, podgane, lisice, sove,
zavrnite volkove!*

*Na obali, na morju,
v daljavi, v širjavi ...*

*Slepe jate netopirjev
nevidno skozi zrak
Padajo kot prah
Padajo kot pepel.*

Peklenski spanec.

Iz srca curlja nesebična kri.

PAVKASTE PESMI

Karin Rehnqvist (1957, Švedska)

Skladateljčino ustvarjanje je često opredeljeno kot svojevrsten spoj umetnostne in ljudske glasbe. Najpomembnejša osnova njenih skladb so elementi ljudske glasbe, a avtorica jih ne uporablja kot efekte ali zgolj zaradi nostalgije. Karin Rehnqvist je nedvomno skladateljica umetniške glasbe, čeprav je njeno delo resda dokaj težko uvrstiti v kategorije ali 'izme'. Ostaja edinstvena, z značilnim zvokom, neafektirana z značilnostmi sodobne umetniške glasbe, ali drugače povedano: diskusije o modernizmu in postmodernizmu ter ekskluzivnosti in popularnosti so irelevantne, ko gre za kompozicije Karin Rehnqvist.

Leta 1996 je skladateljica prejela nagrado Läkerol Arts Award »za njen doprinos k povezavi ljudske in umetniške glasbe«. Istega leta je bila nagrajena s Spelmannenovo nagrado, ki jo podeljuje dnev-

nik Expressen, leta 1997 je prejela nagrado Christ Johnson za delo Solsangen ter v letu 2001 nagrado »Stockholms stads hederspris« in nagrado Atterberg. Karin Rehnqvist je od leta 1997 članica Kraljeve švedske akademije za glasbo, v letih 2000 in 2003 je bila gostujoča skladateljica Švedskega komornega orkestra in Škotskega komornega orkestra. V letu 2003 je prejela priznanje švedskega kralja – Literis et Artibus.

Čeprav se zdi popolnoma nemogoče klasificirati glasbo Karin Rehnqvist, lahko vseeno omenimo nekaj osnovnih značilnosti. Najbolj izrazita je združitev švedskega ljudskega izražanja in pevskih tehnik s sodobno kompozicijsko tehniko. Taka značilna pevska tehnika se imenuje »kulning«. Gre za arhaično vokalno tehniko, s pomočjo katere pevec izvaja glasne, visoke zvoke, brez vibracij, ki lahko zaradi svojih značilnosti dosežejo zelo velike razdalje. Kulning so včasih uporabljali pastirji v medsebojni komunikaciji in pri klicanju črede na planinskih pašnikih. Drugi element, značilen za njeno glasbo, je ideja o opustitvi »kritične drže«, ki se je učijo na glasbenih fakultetah, učinek tega pa je popolna osebna svoboda izražanja in stila, uporaba kreativnih zamisli brez kompromisov. In takšna je njena glasba: čustvena, brezkompromisna, šokantna, sveža in nova.

Bela goloba sta poletela

Vse do neba

In iz dveh

So postali trije

(Trad. švedska)

Začenjam v morskih globinah

Začenjam tam, kjer domujejo prvobitni glasovi, kjer

prebivajo sveti glasovi –

Vse, kar ima vrednost, je ceremonija

Vse, kar je vredno, je zlato, porečeš

Sem ženska, ki stvari jemlje globoko in raziskuje.

Porečeš

Sledove stopal, porečeš

Pot rose in krvi, porečeš

Na tak način učimo otroke, porečeš

Na tak način učimo svoje ljudi, porečeš

Je zdravje in je življenje, porečeš

Nočemo, da kdor koli pretrga naše vezi in iztrga naše

korenine, porečeš

Izvor rose in krvi, porečeš

Izvor svežine in jasnosti, porečeš

(Maria Sabina, mehiška šamanka)

Vечно žensko stokanje! Po vsem svetu je slišno.

(William Blake, »Poroka nebes in pekla« (The Marriage of Heaven and Hell))

Ženska ima dolge lase in kratko pamet

Ženski smeh in kokošje kokodakanje ne obetajo nič dobrega

Če ženska pokuri drva, se tudi kaša izjalovi

Če ženska vstopi v zakon z lopato ovsa, ga potem melje med zobmi do konca življenja

Človek se smeji ženskemu nasvetu, moškemu nikoli

Ženske in srake imajo nekaj skupnega; privlači jih vse, kar se sveti

Kjer je ženska šef, je hudič prvi družbenik

Ženska ni nikoli tako grda kot takrat, ko krpa no-

gavice

Ženske uzde morajo biti privezane za štor

Ko ženska žvižga, se hudič smeji

Žensko mnenje, pasji prdec

(Finski pregovori o ženski)

PRED STARIMI MATERAMI

Pripadniki indijanskih plemen so nežni in ljubeči do pripadnikov svojega plemena in do otrok. So goreče verni in molijo ob mnogih priložnostih in plemena se često zbirajo k petju in molitvi. Miti in legende, intenzivna verska predanost se širi z ustnim izročilom, veliko po zaslugi močnega matriarhata. Njihovi duhovi naj bi temeljili na miru in izobilju. Vsa slavja spremljajo plesi in glasba ob spremljavi bobnov iz jelenje kože. Legenda pravi, da so pred tisoč leti naselili zemljo, na kateri živijo, ko so prek hribov slišali zvok bobna (zvok je ustvarjala jerebica s svojimi krili), ki je izredno pomemben del njihove kulture.

Spominjaj se.

Spominjaj se poti nazaj do tvoje tradicije.

Spominjaj se svoje vere.

NAVPIČNE MISLI

Morton Feldman (1926–1987, ZDA)

Za enega vidnejših skladateljev preteklega stoletja – Mortona Feldmana – je glasba postala del življenja že v rani mladosti, ko je pri dvanajstih pričel z učenjem klavirja, hkrati pa je pisal svoje prve kompozicije. Leta 1949 je spoznal skladatelja Johna Cagea in njuno umetniško sodelovanje je bilo odločilno za ameriško glasbo petdesetih let. Cage je Feldmana vzpodbujal, naj sledi in zaupa svoji intuiciji, kar je privedlo do tega, da je Feldman razvil svojevrstne, popolnoma intuitivne kompozicije. Nikoli ni uporabljal določenih formalnih sistemov, ampak je glasbo razvijal iz trenutka v trenutek, od zvoka do zvoka.

Okrog sebe je zbiral skupino kreativnih genijev, kot sta skladatelj Earle Brown in Christian Wolff, slikarji Mark Rothko, Philip Guston, Franz Kline, Jackson Pollock in Robert Rauschenberg ter pianist David Tudor. Feldman je še posebej zaradi vpliva teh slikarjev pričel iskati svoj poseben izraz v glasbenem svetu. Izraz, ki je bolj neposreden in bolj fizičen kot kateri koli, ki ga je raziskoval do takrat. Razvil je grafični zapis glasbe, ki pa se je v veliki meri zanašal na improvizacijo izvajalca. Za njegova dela je ves čas ustvarjanja ostala značilna forma dolgih, odprtih, dokaj nedoločenih glasbenih del.

Vertical thoughts 5 je značilno Feldmanovo delo – subtilne menjave zvokovnih barv, natančno določene in izražene tudi s tišino, dajejo samemu delu lepoto in skrivnostnost. Morton Feldman je v mnogih delih v petdesetih in šestdesetih letih raziskoval idejo o določanju višine tona, njegovo trajanje pa prepustil izvajalcem. Tako je tudi v primeru Navpičnih misli, sicer seriji petih kompozicij, napisanih za od enega do osem instrumentov, ki se lahko izvajajo posamezno ali pa v celoti.

Strukturo kompozicij *Vertical Thoughts 5* zaznamuje serija enakih akordov, pri čemer vsak izmed njih predstavlja osnovo eni besedi teksta v sopranu – »Life is but a passing shadow«. Ti ponavljajoči se akordi metaforično predstavljajo stebre, vmes pa se pojavljajo tolkala, med katerimi prevladujejo timpani. Njihov izraz je precej temačen in zadržan.

Življenje je minljiva senca

KLIC DEŽJU

Halyna Ovčarenko

V Ukrajini rojena skladateljica je bila že pri enajstih letih študentka Kijevskega državnega konservatorija Čajkovski, posebne šole za nadarjene otroke, študij kompozicije pa je nadaljevala v Varšavi. Kasneje je poučevala kompozicijo in glasbeno teorijo na konservatoriju v Kijevu in na pedagoškem inštitutu v Sumyju, ob tem pa predavala na mojstrskih tečajih iz kompozicije in petja tudi na Poljskem in v Srbiji. Halyna Ovčarenko je vodja glasbenega ansambla Malva in članica Ukrajinskega društva skladateljev. Leta 1996 ji je Univerza v Bristolu podelila štipendijo za doktorat iz kompozicije. Sedaj živi in ustvarja v Veliki Britaniji. Med njenimi deli so skladbe za klavir, klavir in vokal, tolkala, komorne orkestre, zbor in simfonične orkestre. Za mnoge skladbe je prejela različne nagrade. Njeno delo »Od sonca izsušeni slez« za zbor, orkester, soliste in recitatorja je leta 1992 prejelo prvo nagrado na mednarodnem tekmovanju Marian in Ivanna Kotz, leta 1995 je bila zmagovalka mednarodnega tekmovanja skladateljic v Ukrajini z delom »Večno« za komorni orkester in »avtentične glasove«, leta 1992 je bila nagrajena za »Kantato za zbor, simfonični orkester in solista«, kasneje prejela nagrado Raymond Warren za glasbeno kompozicijo na tekmovanju ISCM (»Balet treh svetov«), nagrado PRS Angleškega umetniškega sveta za delo »Blaženost«.

V nekaterih delih Ukrajine še živi tradicija, po kateri starejši ljudje prosijo za dež v sušnem poletju. V znak žrtvovanja v reki utopijo »deviško vdovo« v upanju na dež. Ta poganski obred se izvaja kot igra, a resno, upajoč pomoči.

Skladateljica se z uporabo »avtentičnih glasov« navezuje na tradicijo, ki je značilna za slovanske narode vzhodne Evrope. Značilna grlena vokalna tehnika se sicer v vsaki regiji uporablja drugače, a v osnovi je takšen »avtentični glas« sestavljen iz dveh karakterističnih barv, prvi močan grleni glas v srednjem glasovnem območju, drugi pa nekoliko lažji v »falsettu«.

Niti ene same kaplje dežja.

Neusmiljeno sonce žge izčrpano zemljo.

Nevzdržna vročina. Neznosno sonce.

Čas je za veliko žrtvovanje.

(Molitev in prošnja)

Trkala sem, trkala, kričala, dežja pa ni in ni.

Dež, voda namoči nas. Daj že, dež.

Naredila bom boršč v glinasti posodi zate, eno boš postavil v kot.

In glinast vrč se spremeni v dež. Dež bo padel.

Vrč bo počil, nebo se bo razsvetlilo od strele.

Daj, dež, padaj na polja, izsušeno travo, majhne rože, male otroke.

(Vdova)

Tri ptice letijo k Bogu.

Zamahale bodo s krili in prosile Boga.

Z zamahi se bo odprlo nebo in začelo bo deževati.

(Vdovina pesem)

Otroci cvetja, majhni otroci, kako težko vam je.

Oče vas je zapustil, leži v grobu, svojih ljubih ne more videti.

Otroci cvetja, kako težko vam je.

Tudi mati bo odšla. Krila vzela bo s seboj k Bogu.

Prosila srečo za vse.

Otroci cvetja. Mati se bo vrnila. Spremenila se bo v kukavico.

Jokala bo. Pripovedovala zgodbe. Razveselila vas bo.

(Žalovanje vdove)

OJ, MOMČETO LJUBOVNI RABOTI

Človeški glas, povzdignjen v pesem, je mnogo bolj zgovoren kot v govoru. Izhajajoč iz tega globokega spoznanja ljudstva z Balkana uvrščajo umetnost petja v vrh umetniškega izražanja. Njihov genij na tem področju, plod tisočletne zgodbe o solzah in trpljenju, se hrani iz teh korenin in vstopa v drugi svet, Bizanc. Tisočletna tradicija balkanskih pesmi je opevala preizkušnje zgodovine, prepojene s krvjo, sledeč nočni mori petih stoletij pod otomanskim jarmom. Tako je bila vokalna umetnost, edino svobodno izražanje, dostopno ljudem z Balkana, zaznamovana skozi stoletja. Monodične na začetku, nato nenavadno diafonične, so te pesmi razvijale svojo lastno polifonijo, ki se je v 20. stoletju srečala z zahodno harmonijo. Tako je ta čudoviti spoj ponujen današnjim ljubiteljem glasbe: v njem se prepletajo elementi pravljичnega arhaizma, bizantinske liturgije, ljudskih pesmi, epskih recitalov, junaških epov, žalostink ... Vse skupaj zlito v resnične dragulje. In kot dodatek k prejšnjim neslišanim melodijam, ritmičnim in harmoničnim užitek, še nekaj več: timbre! – zveneča barva, značilna za pevsko tehniko odprtih glasov, brez vibrata.

Karmina Šilec

Karmina Šilec je z inovativnimi posegi vokalni glasbi razprla prostor h kompleksnim večzvrstnim umetniškim dogodkom. S »Choregie – glasbenim teatrom« ujava nov koncept, vključujoč glasbo, gib, igro in druge odrske elemente. V njenih projektih je glasba postavljena na višjo raven: iz glasbe je izvzeta zgodba, v njej se gibno udejstvuje pevec, z njim pa sodeluje tudi oder kot prostor. Pri snovanju projektov je provokativna, drzna, s svojimi idejnimi zasnovami razbija tabuje, tako družbene kot glasbene. Projekte oblikuje kot zaokroženo sliko, ki nanizane podobe spaja v enovito celoto. Tak širši lok povezuje vse njeno snovanje – od koncertov glasbe srednjega veka do glasbeno-scenskih produkcij. Glasovom, ki mestoma kot v grški tragediji pojejo in komentirajo življenje, je dodana instrumentalna spremljava, vse od akustičnih zvokov ljudskih glasbil do elektronsko obdelane glasbe. Takšne so bile njene produkcije zadnjih let Scivias, Vampirabile, Stripsody, Iz veka vekov, Slovenski zvoki, O successores, Musica Inaudita in Adiemus, izvedene z zborom Carmina Slovenica, Simfoničnim orkestrom RTV Slovenija,

ansamblom Opere in baleta SNG Maribor, orkestrom Chorus Instrumentalis in ansamblom Kebataola. Kakovost njenih koncertnih zborov se vedno znova potrjuje na mnogih mednarodnih tekmovanjih, kjer so si pridobili številne najvišje nagrade. Prejela je vabila k sodelovanju na številnih uglednih festivalih, kot so Svetovni glasbeni dnevi (ISCM), Svetovni simpozij za zborovsko glasbo (IFCM), Moskovski velikonočni festival, Dresden Musik Festspiele, Polyfolia, Evropski simpozij za zborovsko glasbo (IFCM), America Cantat, Choir Olympics, Europa Cantat.

Leta 2001 je prejela nagrado Prešernovega sklada za projekt Vampirabile, leta 2004 pa ugledno mednarodno nagrado za prispevek k stroki v svetovnem merilu – Robert Edler Prize, z utemeljitvijo »da Karmina Šilec z umetniškimi in še bolj s pedagoškimi dosežki dosega najvišjo raven kreativnega dela z mladimi in se ji priznava pomembna vloga ter močan vpliv na razvoj svetovnega zborovskega gibanja«.

Pokrovitelj koncerta

Koletnik
Vedno v prednosti

www.avtokoletnik.com

SOBOTA, 16. 9., ob 19.30, Kulturni dom Slovenj Gradec

DRUM CAFÉ

ponovitev avtorskega projekta Karmine Šilec

Pokrovitelj koncerta

TOREK, 19. 9., ob 19.30, Dvorana Union, Maribor

V DRUŽBI
SVETOVNIH
MOJSTROV

GÉRARD CAUSSE – viola
FRANK BRALEY – klavir

Spored:

JOHANN NEPOMUK HUMMEL:
Fantazija za violo in klavir v g-molu

DMITRIJ ŠOSTAKOVIČ:
Sonata za violo in klavir v C-duru op. 147
Moderato
Allegretto
Adagio

• • •

MATIJA TOMC:
Elegija za violo in klavir
Poco sostenuto
Più mosso, quasi allegretto
Poco sostenuto

BENJAMIN BRITTEN:
Lachrymae – refleksije na pesem Johna Dowlanda
za violo in klavir op. 48
Lento
Allegretto molto comodo
Animato
Tranquillo
Allegro con moto
Largamente
Appassionato
Alla valse moderato
Allegro marcia
Lento
L'istesso tempo
A tempo semplice

ROBERT SCHUMANN:
Märchenbilder – štiri skladbe za violo
in klavir op. 113
Nicht schnell (Ne hitro)
Lebhaft (Živahno)
Rasch (Urno)
Mit melancholischem Ausdruck
(Z melanholičnim izrazom)

V »Mozartovem letu« lahko Mozarta najdemo prav povsod: na razglednicah, skodelicah in majicah, predvsem pa je stalni gost koncertnih sporedov. Tudi če se tam ne pojavi »osebno«, lahko marsikje zaslutimo njegov vpliv: med drugim je bil tudi učitelj **Johanna Nepomuka Hummla** (1778–1837), čudežnega otroka, ki je v svojem času veljal za enega največjih evropskih skladateljev in pianistov. Hummel se je rodil v Bratislavi in se z družino kmalu preselil na Dunaj. Desetleten se je z očetom odpravil na štiri-letno turnejo po Evropi in Britaniji, ki mu je prinesla mednarodno slavo. Po vrnitvi na Dunaj je deček klavirsko kariero za nekaj časa potisnil na stran in se posvetil študiju teorije in kompozicije. Čeprav je zdaj nastopal le na privatnih prireditvah, je že postal virtuoz, ki so ga občudovali številni privrženci. Imel pa je tudi nasprotnike. Ti so vneto zagovarjali nekoliko starejšega virtuozja, ki je skoraj spodkopal Hummlovo samozavest – Ludwiga van Beethovna. Kljub različnim nesoglasjem je oba umetnika celo življenje povezovalo prijateljstvo. Leta 1804 je Hummel po Haydnovem priporočilu postal koncertni mojster princa Nikolausa Esterházyja. Če si je svojo skladateljsko slavo pridobil predvsem s klavirsko in komorno glasbo, je zdaj pisal tudi ope-

re ter cerkveno in priložnostno glasbo. Kljub velikim pritiskom v Esterházyjevi palači v Eisenstadtu in prinčevi nejevolji Hummel svoje kariere na Dunaju ni opustil. Po številnih sporih je leta 1811 pustil službo v Eisenstadtu in se vrnil na Dunaj, kjer se je ustalil kot priljubljen klavirski učitelj (med njegove učence sodijo številna imena klavirskih virtuozov sledeče generacije), skladatelj in družinski človek. Leta 1813 se je poročil z znano pevko Elisabeth Röckel, s katero je imel dva sinova: Eduarda in Karla. Elisabeth ga je tudi nagovorila, da je kmalu po poroki znova začel koncertirati. Kljub temu je Hummel zaradi finančne varnosti še vedno iskal stalno službo na dvoru in nazadnje postal kapelnik velikega kneza v Weimarju. V slikovitem kulturnem središču sredi nemškega podeželja je imel na voljo majhen, a odličen orkester, operno skupino in prvovrstno gledališče. Kar pa je najboljše od vsega: vsako leto je imel spomladi – na višku evropske koncertne sezone – tri mesece proste za svoje turneje. V 20-ih letih 19. stoletja pianist Hummel skorajda ni imel tekmeca (Beethoven ni mogel več koncertirati) in je žel uspeh za uspehom po celi Evropi. Leta 1831 pa je njegova slava naglo zatonila: občinstvo je norelo za drznimi supervirtuozii, kakršna sta bila Liszt in Paganini, in se za prefinjeno, elegantno Hummlovo igro ni več zanimalo. Čeprav so ob njegovi smrti leta 1837 mnogi menili, da se je tako poslovil še zadnji skladatelj preteklosti, so nekateri v njem vendarle videli poslednjega predstavnika veličastne epohe – klasicizma, kar je v resnici tudi bil.

Hummel ni bil drugi Beethoven, napisal pa je nekaj najbolj prefinjenih glasbe poznega klasicizma. Zgradba je v osnovi homofona, melodije italijansko spevne in okrašene, spremljava virtuozna. Med njegova najboljša dela sodijo klavirska in komorna

dela, čeprav je ustvarjal tudi v drugih zvrsteh. Samo simfonije ni napisal nobene – tu se je umaknil pred Beethovnovim genijem. Njegov klasični slog je že v marsičem napovedoval in omogočil kompleksnost in strasti romantikov.

Svoja dela je na koncertih po navadi izvajal sam: pri komorni glasbi so ga spremljali najboljši izvajalci in pevci njegovega časa. Medtem ko so bila pričevanja o Hummlovi klavirski igri in interpretaciji pogosto podvržena predsodkom, komentarji o njegovi improvizaciji vedno kažejo neverjeten entuziazem. Hummel je veliko raje improviziral kot pa igral že oblikovane kompozicije – v tem mu tudi ni bilo para. Njegove *fantazije* so bile proste skladbe brez določene oblike, lahko pa so označevale tudi instrumentalne potpurije ali obdelave opernih napevov. Predvsem pa zanje velja tole: v njih se je Hummlovo mojstrstvo v improvizaciji najbolj jasno zrcalilo.

Ob stoletnici rojstva velikega skladatelja **Dmitrija Dmitrijeviča Šostakoviča** (1906–1975) bomo lahko slišali njegovo zadnje dokončano komorno delo, *Sonata za violo in klavir v C-duru*. Šostakovič je bil izredno plodovit in vsestranski skladatelj; poleg odrskih in orkestrskih del (opere, simfonije, baleti idr.) je pisal tudi komorno in filmsko glasbo, oratorije in samospeve. Njegove skladbe so si priborile mesto na koncertnih odrih vsega sveta in že za časa svojega življenja je prejel ogromno častnih priznanj ter nagrad. Najbolj znane ostajajo njegove simfonije in godalni kvarteti, navdušenci poznajo violinske in klavirske koncerte, potem pa se poznavanje pri večini neha. Vendar je tu še veliko manj znane komorne glasbe, ki jo je vredno odkriti – to velja tudi za *Sonata za violo in klavir*, ki spada med najprivlačnejše – pa tudi najzahtevnejše – Šostako-

vičeve skladbe. Nastala je v času, ko se je njegovo zdravstveno stanje dramatično poslabšalo. Na zunaj je bila njegova kariera sicer uspešna, saj so njegova dela tiskali in povsod uspešno izvajali, v notranjosti pa je svoje misli postopoma obračal k tematiki smrti. V tem času se je začel zanimati tudi za 12-tonsko komponiranje, čeprav te tehnike ni nikoli uporabil na način druge dunajske šole in ta na notranjo strukturo njegove glasbe ni bistveno vplivala. Dvanajsttonske teme pri njem po navadi asociirajo smrt in nehanje. *Sonata za violo in klavir*, ki jo je Šostakovič zadnjič pregledoval le nekaj dni pred svojo smrtjo, z znanimi glasbenimi citati zbuja vtis, da smo doma, a na brezkrven, odtujen način. Kot bi dom okušala izgubljena duša. Trenutki tonalne jasnosti se zdijo kot izventelesne izkušnje, obkrožajo pa jih izbruhi bolečine, zagonetnih samogovorov in obiski duhov iz preteklosti. Teme so sestavljene iz enajstih ali vseh dvanajstih tonov lestvice, kar je v ostrem kontrastu s prazno zvonečimi čistimi kvartami, ki z nenadnimi zastoji pogosto zaključujejo stavke. V prvem stavku viola v pizzicatu intonira niz kvint; ta se v delu večkrat ponovi in vsakič označuje nov formalni odsek, njegov ritem pa odločilno vpliva na nadaljnje oblikovanje drhteče violske kantilene. Kot druga misel nastopi motiv iz triol, ki se strastno stopnjuje. Ko niz kvint prevzame klavir, nad njim viola zazveni v zvokih flageoleta. Po dolgi kadenci viole sledi zaključni del. Silovit začetek drugega stavka spominja na tipične »galopade« Šostakovičevih zgodnjih del. K temu spada tudi punktirani ritem bobnov. Srednji del tega neke vrste prostega scherza umirjeno zazveni v bolj patetičnih tonih. V zgornjem glasu klavirja tiho odigrava kvinte nad temnim ostinatom viole. Zaključni del se – čeprav nekoliko manj vihravo – vrne k impulzom začetka,

stavek pa izzveni v mirnem ritmu bobnov. Tretji stavek je mračno posvetilo Beethovnu in neke vrste otožna fantazija na njegovo *sonato »V mesečini«*. Očitne so vzporednice med ponavljanjem treh tonov, kakršne najdemo v prvem stavku Beethovnovе sonate, in priljubljenim Šostakovičevim punktiranim ritmom pogrebne koračnice. Tudi triolna spremljava z razloženimi akordi se preoblikuje na vse mogoče načine in stavku daje pečat resignacije. Viola se nad spremljavo razprostira v širokem melodičnem loku. Srednji del se stopnjuje v boleč izbruh, v nekakšno kadenco viole s strastnimi dvojnimi prijemi, v katero končno udari basov register klavirja. Sonata izzveni kot slovo: motiv treh tonov se izteče z zadržano terco C-dura v violi. Šostakovičevo delo je izjemno tudi zaradi nenavadne reinterpretacije tonalitete C-dura. Kar je Šostakovič zapustil sledeči generaciji skladateljev, je svet otopelosti v viciah. Pomenljivo je, da je bila *Sonata za violo in klavir* premierno izvedena na njegov 69. rojstni dan – 25. septembra 1975, ki ga Šostakovič ni več dočakal.

Letos se spominjamo tudi 20-letnice smrti slovenskega skladatelja **Matije Tomca** (1899–1986), po rodu Belokranjca iz Kapljišč ob Kolpi. V nasprotju s Hummlom »v družini posebnega smisla za glasbo ni bilo«, a je mladega Matijo naključje zaneslo na glasbena pota. Kaplan Pavlin Bitner je odkril Tomčevo nadarjenost in ga poslal v šole. Osnovno šolo je začel obiskovati v Podzemlju, nato pa je šolanje nadaljeval v Novem mestu, kjer se je pri skladatelju Ignaciju Hladniku učil tudi violino, pri nekem njegovem učencu pa klavir. Potem je šel na Škofijsko klasično gimnazijo in po maturi 1920 vstopil v bogoslovje. Leta 1923 je bil posvečen v duhovnika in postal kaplan v Mokronogu. Leta 1925 je prevzel službo

vzgojitelja v Zavodu sv. Stanislava ter na konservatoriju Glasbene matice v Ljubljani študiral harmonijo pri Stanku Premrlu in klavir pri Janku Ravniku. Leta 1926 je študij nadaljeval na Dunaju, kjer sta bila njegova glavna predmeta orgle in kompozicija. 1930 je postal profesor glasbe na Škofijski klasični gimnaziji, po vojni pa je odšel v Domžale, kjer je bil od leta 1948 do upokojitve leta 1973 župnik. Umrli je 1986 v Domžalah, kjer je tudi pokopan.

Tomc je vse življenje deloval predvsem na področju zborovske glasbe. Sodeloval je s številnimi zbori in vokalnimi sestavi ter ogromno pisal zanje, veliko zborov je vodil tudi sam. Bil je tudi plodovit glasbeni pedagog in publicist. Natančnega števila njegovih del ne poznamo, čeprav je ob svoji osemdesetletnici napravil celo »inventuro« svojega dela – njegova zasebna knjižnica je bila med 2. svetovno vojno oropana. Tomčevo delo je ocenjeno na približno 1300 skladb, med katerimi prevladujejo obdelave in priredbe ljudskih pesmi, veliko pa je tudi cerkvenih pesmi. Tomc je napisal tudi nekaj priredb pesmi slovenskih protestantov, latinske in slovenske maše, kantate in leta 1947 celo opero *Krst pri Savici*, ki je doživela svojo krstno uprizoritev šele leta 1992. Če ga primerjamo z vokalnim in vokalno-instrumentalnim opusom, se zdi Tomčev čisti instrumentalni opus relativno majhen in morda celo nepomemben. Vendar najdemo pri njem tudi variacije in instrumentalne obdelave ljudske glasbe, klavirska in orgelska dela, komorne in simfonične skladbe. Če ga večina poslušalcev pozna iz cerkvenih pesmaric, bo zaokrožena tridelna *Elegija za violo in klavir* potreben in dobrodošel kažipot v svet Tomca – instrumentalnega skladatelja.

Benjamin Britten (1913–1976), verjetno najpomembnejši britanski skladatelj 20. stoletja, se je kot Šostakovič pogosto oziral v glasbeno preteklost, le da na drugačen način. Kot dirigent se je zavzemal za Purcellovo glasbo, pogosto transkribiral in urejal dela za moderno izvedbo ter kot izjemno večšč orkestrator ustvaril neodvisno komorno delo iz *Beraške opere* Johna Gaya. Očaralo ga je tudi delo skladatelja in lutnjista Johna Dowlanda (1563–1626), ki je napisal cikel hipnotičnih ljubezenskih pesmi z naslovom *Lachrymae* (*Solze*). Dowlandovo skladbo *If my complaints could passions move* je Britten vzel za osnovno temo svojih »refleksij« (beseda »variacije« se mu ni zdela primerna). Izvirna pesem je imela za Dowlanda dva pomena: sama na sebi je bila ljubezenska pesem, izražala pa je tudi skladateljeve ambicije po donosni službi na dvoru. Delo, ki ga je Britten napisal leta 1950 za škotskega violista Williama Primrosea, je zgrajeno na principu obrnjenih variacij. Skladatelj začinja od teme tako daleč stran, kot je le mogoče – v izvorni obliki se tema prvič pojavi šele v dvanajstem in hkrati zadnjem stavku, do tega pa se ves čas postopoma slišno kristalizira. Končni vrhunec skladbe je čarobna pasaža, v kateri se glasba raztopi v Dowlandovo izvirno harmonizacijo. V šestem stavku Britten vplete še Dowlandovo pesem *Flow my tears* in tudi tu dobro pokaže svoje obvladovanje tehnike in domiselno rabo harmonskih barv. Vsaka od »refleksij« ima svoj značaj: spekter razpoložen se razprostira od melanholije do igrivosti, od pošastnosti do porogljivosti. V tem delu nas očara predvsem mojstrska prestavitev zasedbe glas/lutnja v duo viole in klavirja. 1976. – v zadnjem letu svojega življenja – je Britten skladbo priredil tudi za violo in orkester.

Ko je Richard Wagner leta 1849 zaradi sodelovanja v vstaji zbežal iz Dresdna, je na njegovo izpraznjeno mesto želel priti **Robert Schumann** (1810–1856). Vendar se je usoda obrnila drugače: jeseni je Schumann prejel pismo Ferdinanda Hillerja, v katerem mu slednji ponuja mesto glasbenega direktorja v Düsseldorfu. Po oklevanju zaradi bližine sanatorija za duševne bolnike se je skladatelj za to mesto le odločil. Sprva je bil s svojim novim položajem zelo zadovoljen. Veliko je komponiral, imel je odličen orkester in uvedel je novega koncertnega mojstra iz Leipziga, Wilhelma Josepha von Wasielewskega, ki je kasneje postal njegov biograf. Marca 1851 mu je posvetil **Märchenbilder** (*Pravljične slike*). Vendar so v tem času razmere za Schumanna v Düsseldorfu postale težavnejše: nivo orkestra in zbora je nekoliko upadel tudi zaradi njegovega domnevnega pomanjkanja discipline in dirigentskih spodrsrljajev. Še vedno pa je ostal produktiven. Leto zatem se mu je začelo psihično in fizično zdravje drastično slabšati. Po neuspelem poskusu samomora je zadnji dve leti svojega življenja (1854–1856) preživel v azilu za duševne bolnike, ki se ga je tako bal.

Schumann je živel v času, ko se je na Nemškem razcvetela vrst pravljice. Nekatere so bile preproste in napisane v ljudskem duhu, druge so bile sofisticirane zgodbe, namenjene odraslim, pisali pa so jih najvidnejši romantični pesniki in pisatelji, kot so bili npr. Tieck, Novalis in E. T. A. Hoffmann. Pravljice so imele domnevno tudi svoje glasbene asociacije. Tieck tako piše, da bi se morale odvijati v »rahlo stopnjujočem se tonu, v določeni nedolžnosti predstavljanja ..., ki hipnotizira dušo kakor tihe glasbene improvizacije, brez hruma in trušča«. Novalis je menil, da so pravljice lahko podobne tudi »sanjski viziji ... glasbeni fantaziji – harmoničnim zapored-

jem eolske harfe – naravi sami«. Ni čudno, da je pod vplivom takšnih idej občutljivi Schumann, ki se je za literaturo živo zanimal, poskušal ustvariti pravljice v svojem lastnem mediju – tj. strogo glasbene pravljice brez besed. *Märchenbilder* naj bi po Schumannovem mnenju bile »otročje hudomušnosti«, s čimer pa ni mislil nič slabega – le to, da so spadale v žanr hišne glasbe, kakršno sta gojila tudi zakonca Schumann. Čeprav so to majhne skladbe, je očitno, da sodijo med pozna Schumannova dela – mojstrsko zadržane, uporne in vztrajne, pa tudi polne globoke topline in bogastva zvoka, ki ga prinaša predvsem zvok viole s svojim intimnim čustvenim izrazom. Delo ima štiri stavke. Prvi je v d-molu, monotematičen in liričen: viola in klavir si v dialogu izmenjujeta osnovni motiv, padajočo sedemtonsko figuro. Energični drugi stavek v F-duru je epizodičen; njegov glavni del karakterizirajo razburkani punktirani ritmi. Prva epizoda ima značaj sproščenega scherzanda, v drugi pa instrumenta v vedri izmenjavi preigravata lestvice. Glavni del s tematiko koračnice se trikrat pojavi in tako stavek deluje kot kratek petdelni scherzo. Vihravi in virtuozni tretji stavek se kot vrtinec zasuče v d-mol in je tridelne oblike, s kontrastnim umirjenim srednjim delom v E-duru. Zadnji stavek – v D-duru – je prav tako tridelen, vendar je njegov osrednji del motivno povezan z okvirnim. To je spev viole, v katerega klavir posega le s kratkimi komentarji ter se omejuje le na vlogo občutljive spremljave. Že oznaka stavka pove, da gre za stavek »melanholičnega izraza«, otožno uspavanko globoke lepote in nežne lirike.

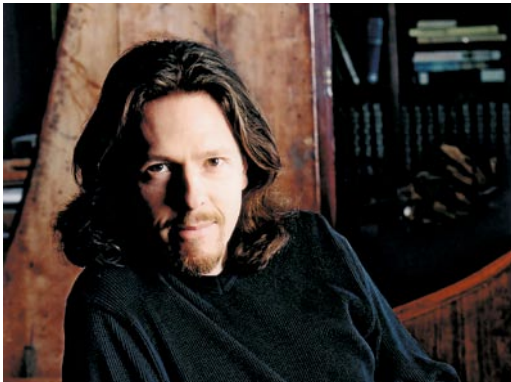
Katarina Šter

Gérard Caussé

Vodilni francoski violist **Gérard Caussé** velja za enega največjih umetnikov našega časa in za enega redkih violistov, naslednikov legendarnega Williama Primrosa, ki so uspeli znova povzdigniti violo v solistični instrument. Med svojimi kolegi je izjemno spoštovan in redno koncertira ter snema z mnogimi svetovno znanimi glasbenimi imeni, kot so Emmanuel Krivine, Charles Dutoit, Kent Nagano, Gidon Kremer, Maria João Pires, Augustin Dumay in François-René Duchable. Mednarodno priznan je postal v sredini 70-ih let kot ustanovitelj in solist na violi v Ensemble Intercontemporain pod vodstvom Pierre Bouleza. Izvajal je koncerte, napisane posebej zanj in se od takrat pojavljal kot solist v številnih svetovno uveljavljenih orkestrih z repertoarjem od baroka preko Mozarta (o katerem meni, da je »prvi, ki je razumel namen in edinstvenost viole«) do skladateljev, kot so Bruch, Berlioz, Bártok, Stravinsky, Britten, Walton in Martinu. V letih od 2002 do 2004 je bil umetniški vodja Nacionalnega komornega or-

kestra iz Toulouse, s katerim je nastopal kot dirigent in solist. Nedavno je nastopal tudi z Orchestre National de France, Radio France Philharmonic, Orchestre National de Lille (Casadesus), Orchestre du Capitole de Toulouse, Montpellier Philharmonic (Levi), Orchestre de la Suisse Romande, Luxembourg Philharmonic (Krivine) in Sao Paulo Symphony Orchestra. Njegova diskografija je sestavljena iz več kot 35 posnetkov različnih svetovno znanih klasikov. Gérard Caussé igra na violo Gasparo da Salo (1560) in je profesor na Escuela Superior de Música Reina Sofía v Madridu.

z Ericom Le Sagejem (*Diapason d'Or*), Gershwinov album, kakor tudi DVD Liszt-Debussy-Gershwin (*Choc – Monde de la Musique*).

Frank Braley

»Obstajajo mladi pianisti, ki igrajo inteligentno, in pianisti, ki igrajo poetično. Frank Braley združuje oboje in to je izjemna redkost.« Velja za mojstra zvočnih barv in zelo čutnega ter prosvetljenega pianista. Že v rani mladosti je dosegal izjemne dosežke na glasbenem področju. Tako je med drugim že z 22 leti osvojil prvo mesto na pomembnem in edinstvenem belgijskem tekmovanju Queen Elizabeth. S tem dosežkom so se mu odprla vrata najbolj elitnih koncertnih dvoran po vsem svetu. Je reden gost številnih svetovnih prestolnic in sodeluje s priznanimi glasbeniki ter orkestri. Bodoči nastopi vključujejo tudi koncerte z BBC Wales, Škotskim kraljevim orkestrom in berlinskim simfoničnim orkestrom. Njegove številne turneje se raztezajo od Kitajske, Italije, Pariza pa vse do Dunaja. Koncertira kot solist, je vnet komorni glasbenik ter navdušenec nad posebnimi projekti, kot je izvedba celotnega cikla Beethovnovih sonat v letu 2004. Njegovi zadnji posnetki vključujejo Poulencov dvojni koncert

petek, 22. 9., ob 19.30, Dvorana Union, Maribor

GORIŠEK LAZAR

2 KLAVIRJA

BOJAN GORIŠEK – klavir
MILKO LAZAR – klavir

Spored:

MILKO LAZAR:

Fantazija v stilu (za dva klavirja)

MILKO LAZAR:

Štefbet trilogija št. 1 (za dva klavirja)

Marš

Dvojka

Trojka

MILKO LAZAR:

Štefbet trilogija št. 2 (za dva klavirja)

Bilo je nekoč

Izgubljena knjiga

Passacaglia

MILKO LAZAR:

Štefbet trilogija št. 3 (za dva klavirja)

Jelen na begu

Insert

Remix 2

MAURICE RAVEL:

Bolero (za dva klavirja)

Klavirski duo združuje dva izjemna slovenska glasbenika: Bojana Goriška – vodilnega pianista na področju sodobne klavirske literature – ter Milka Lazarja – enega naših najbolj vsestranskih glasbenikov. V letu 2004 sta se odločila, da bosta združila svoje moči in pripravila skupen program za dva klavirja z navdušujočo glasbo, ki jo v večini prav za to zasedbo piše Milko Lazar.

Glasbo, ki jo izvajava z Bojanom Goriškom, sem po večini napisal prav za najin duo. Ko komponiram za katero koli zasedbo, se slogovno ne omejujem. Verjamem, da je umetnik najbolj ustvarjalen takrat, ko je popolnoma dojemljiv in odprt za vse zamisli, ki mu pridejo na ustvarjalno pot. Naloga umetnosti v današnjem času je veliko bolj kot kadar koli prej to, da opozarja in vzpodbuja k razmišljanju o svetu, v katerem živimo. In tukaj je ustvarjalčeva umetnost, kot osebni pogled na sodobni svet, bistvenega pomena. Moja glasba je vsekakor sodobna glasba. Ali je zazrta v preteklost, sedanjost ali prihodnost, pa je stvar ideje, ki leži za notami. Prepričan sem, da je pojem sodobne glasbe v današnjem času veliko širši, kot nam ga skušajo prikazati nekateri ožje misleči. **Fantazijo v stilu** sem napisal leta 2000, po naročilu pokojnega Acija Bertonclja, vse tri **Štefbet trilogije** pa sem napisal v preteklem in letošnjem letu, kot poklon velikemu Štefanu Betku Štefbetu. Nekatere stavke smo v prvotni različici izvajali z ansambлом Štefbet Rifi.

Milko Lazar

Maurice Ravel je francoski skladatelj, ki je že zelo zgodaj razvil zrel skladateljski stil. Okarakteriziran je kot mojster elegancije in instrumentalne barve. Nanj so vplivale glasbene oblike od klasike do jazza, slovi pa po sijoči in čutni uporabi orkestra v svoji glasbi ter virtuoznih delih, pisanih za klavir. Napisal je orkestrsko glasbo, klavirske koncerte, komorna dela ter dela za klaviature. O glasbi pravi, da »ne smemo nikoli pozabiti, da čutnost in emocije tvorijo pravo vsebino umetniškega dela«. Njegovo najbolj znano delo je **Bolero**, ki ga sam opisuje kot »delo za orkester brez glasbe«. Napisal ga je leta 1928 po naročilu koreografinje in ruske plesalke, ikone »dobe lepote« (La Belle Époque), Ide Rubinstein, ki je njegovo glasbo želela uporabiti kot koreografsko pesnitev. Ob prvi uprizoritvi je bila glasba tako združena z njeno koreografijo in izvrstnim plesom. Kasneje in tudi danes pa se delo izvaja kot čisto, samo glasbeno delo. Sestoji iz dveh ponavljajočih se tonov in vztrajnega ritma bobna. Glasba se prične zelo tiho na enem ali dveh instrumentih, vendar postopno raste v svojem obsegu do celotnega orkestra, ki igra z največjo možno glasnostjo in močjo. Skladba se konča z dramatičnim razpletom, ki običajno izzove veliko navdušenje publike. Samo enkrat, šele ob koncu dela, se pojavi kratek premor, ki naznanja zaključni glasbeni prizor. Za dva klavirja ga je avtor priredil sam.

Pokrovitelj koncerta:

Bojan Gorišek je eden vidnejših slovenskih pianistov. Na Akademiji za glasbo v Ljubljani je diplomiral v razredu prof. Acija Bertonclja, izpopolnjeval pa se je pri Herbertu Hencku v Kölnu. Njegov koncertni repertoar sestavljajo predvsem dela skladateljev 20. in 21. stoletja. Posnel je celoten klavirski opus Erika Satieja (10 zgoščenk), Georga Crumba (4 CD) ter »Concord« sonato Charlesa Ivesa. Za domače založbe je posnel tudi vsa klavirska dela Marija Kogoja, Alda Kumarja ter Milka Lazarja, sicer pa je krstil mnogo novitet slovenskih skladateljev. Bojan Gorišek je »ime, ki ga nekateri tesno povezujejo s Satiejevo, Ivesovo in Crumbovo klavirsko glasbo, predvsem po zaslugi kvalitetnih posnetkov in podoživetih interpretacij – takih, kjer je težko prikriti iskreno nagnjenje in zamolčati pris(o)tnost Erosa«. Bojan »sodi v sam vrh sodobnega slovenskega pianizma. Je interpret, ki ga poleg vrhunske tehnike in bogate izrazne moči odlikuje tudi zelo kreativen in samosvoj pristop k izvedbam številnih tujih in domačih sodobnih skladateljev«. Po vsem svetu pa je znan zaradi svojega posnetka celotnega klavirskega opusa Erica Satieja za Blaricum Music Group, ki je ocenjen za enega najboljših posnetkov vseh časov. Gorišek nastopa po vsej Evropi, pogosto tudi v Združenih državah Amerike in na Kitajskem. Leta 2006 je prejel nagrado Prešernovega sklada za svoje umetniško ustvarjanje zadnjih dveh let.

Milko Lazar je slovenski skladatelj, aranžer, čembalist, dirigent in saksofonist. Rojen v Mariboru je po Srednji glasbeni šoli (Oddelek za klavir in saksofon) nadaljeval študij obeh instrumentov na Visoki šoli za glasbo v Gradcu na Oddelku za jazz in klasično glasbo, s študijem čembala in baročne glasbe pa kasneje na Kraljevem konservatoriju v Haagu. Živi v Ljubljani, kjer redno sodeluje z Big Bandom RTV Slovenija kot solist na prvem altsaksofonu. V Big Bandu je profesionalno deloval med leti 1986 in 1994, v novem tisočletju pa ima status samostojnega kulturnega delavca. Na jazzovskem področju je deloval z lastnimi zasedbami (Quatebriga, Štefbet Rifi, Milko Lazar Quartet) in z mnogimi znanimi jazzovskimi glasbeniki (Maria Schneider, Herb Pomeroy, Peter Herlobzheimer, Mathias Rugg). Milko je tudi interpret baročne glasbe na čembalu. V zadnjem času v glavnem komponira za različne orkestre in komorne zasedbe. Njegova zadnja klasična dela so glasbeniki izvajali po vsej Evropi in ameriških centrih, kot je Carnegie Hall v New Yorku. Za svoj skladateljski opus je prejel nagrado Prešernovega sklada za leto 2004.

sobota, 23. 9., od 10.00 do 13.00, Dvorana Union, Maribor
nedelja, 24. 9., od 10.00 do 13.00, Dvorana Union, Maribor
ponedeljek, 25. 9., od 10.00 do 13.00 in ob 18.00, Dvorana Union, Maribor

MLADI NA GLASBENEM SEPTEMBRU

**DELAVNICE
KOMPOZICIJE, IMPROVIZACIJE
IN
SKUPINSKE IGRE
ZA DIJAKE GLASBENIH ŠOL**

GAL GJURIN – vodja delavnic

Glasbene delavnice so brezplačne ter namenjene dijakom srednjih glasbenih šol.

Glasbene delavnice bodo posvečene kompoziciji in predvsem ustvarjanju kompozicije na sami delavnici, improvizaciji in skupinski igri znotraj določenih kompozicijskih kontekstov. Šlo bo za večji kolektiv – orkester tridesetih mladih glasbenikov, ki jih tovrstni aspekti glasbe zanimajo, hkrati pa se bomo dotaknili tako osnovnih improvizacijskih principov in razmišljanj kot tudi glasbeno teoretskih vidikov, ki nam pri improvizaciji pomagajo (melodija : harmonija : ritem). Po tridnevnem trdem delu bo sledil zaključni koncert orkestra, sestavljenega iz vseh sodelujočih. Udeleženci naj prinesejo svoj instrument, notni zvezek, pisalo in predvsem veliko dobre volje. Delavnice bom vodil ljubljanski skladatelj, instrumentalist in literat Gal Gjurin (Gal in Galeristi, Olivija, Projekt Mesto, BAST).

Gal Gjurin

Gal Gjurin

Gal Gjurin je multiinstrumentalist in vsestranski umetnik. Je diplomant ljubljanske Filozofske fakultete, smeri slovenistika in sociologija kulture. Med mnogimi priznanji je tudi dobitnik nominacije za najboljši slovenski knjižni prvenec 2002 (Mesto, založba Mondena, 2002). Poezijo in prozo objavlja v uglednejših slovenskih (in tujih) literarnih revijah ter drugih publikacijah. Njegova poezija je prevedena v češčino, srbsščino in angleščino, hkrati jo lahko najdete v antologiji mlade slovenske poezije Mi se vrnemo zvečer (Študentska založba, zbirka Beletrina, 2004). Je vodja Festivala poezije in glasbe 69, edinega tovrstnega festivala pri nas. Glasbeno se udeležuje kot multiinstrumentalist-komponist s širokim spektrom glasbenega delovanja (od jazza, svobodno improvizirane glasbe, tanga, musseta, šansonov, etno glasbe, punka, rocka ...). Doprinaša kot komponist in aranžer, vokalist, kontrabasist, e-basist, pianist/klaviaturist, kitarist, trobentač, pozavnist, saksofonist ipd. Je nosilec projektov Olivija (Med moškimi in žensko, 2004, Nika records) in glasbeno-literarnega projekta Mesto (Mesto in mesto, 2002; Minute?, 2004; Ivanova vrnitev, 2004; založba Mesto), sicer pa sodelavec glasbeno-likovnega kolektiva BAST, reperja N'Toka, Andraža Hribarja, Adivaljaver in drugih glasbenih projektov ter priznanih literarnih, glasbenih in likovnih umetnikov. Komponira in izvaja tudi glasbo za kratkometražne filme ter dramske in plesne predstave. V pripravi sta nova pesniška zbirka Zamujanje in roman Vojer, po katerem se obeta tudi celovečerni filmski scenarij.

Pokrovitelj

EUROPARK
Nakupovalno-središče Maribor
doživljaje nakupov

Donator

EXIM d.o.o.

ponedeljek, 25. 9., ob 18.00, Dvorana Union, Maribor

GLASBENI SEPTEMBER ZA MLADE

OD TIŠINE DO GLASBE

Koncert za anekdoto in klavir

premierna uprizoritev lastne festivalske produkcije, avtorskega projekta JURETA IVANUŠIČA in MARKA VEZOVIŠKA

Nastopa: JURE IVANUŠIČ

Učna ura je namenjena osnovno- in srednješolcem.

Kaj je bilo prej: kura ali jajce? Tišina ali glasba? V predstavi OD TIŠINE DO GLASBE nas dramski igralec in pianist Jure Ivanušič v sproščenem enournem nastopu na zanimiv in privlačen način, z anekdotami in s šalami, popelje skozi zgodovino in fenomen glasbe v vsej njeni raznovrstnosti. V svojem ilustrativnem, duhovitem, a vendar strokovno verodostojnem, virtuoznem ter tematsko in žanrsko bogatem nastopu se mojstrsko prelevi iz ene glasbeno relevantne vloge v drugo – od pianista do pevca, od skladatelja do dirigenta, od muzikologa do glasbenega kritika. Dotakne se zgodovine in razvoja glasbe, komponiranja, glasbenih posebnosti, celo plagiatov in anekdot, podkrepljenih s primeri iz prakse, pa tudi konzumiranja glasbe, navad in razvad, vse od bonbona do bontona, od uverture do aplavza. Občinstvo popelje od kamene dobe do Rolling Stonesov, od klasike do moderne, od jazza do popa, od popevke do šansona.

Glasbo s tem približa najširšemu možnemu krogu gledalcev in poslušalcev, predstava pa je prirejena tako, da jo lahko spremljajo tudi vse generacije osnovnošolcev. Pri tem klasično glasbo demistificira in z nje odstrani prah muzejskosti, ki je dostikrat sicer subjektivna, v poplavi vsakršnega popa pa vendarle izjemno trdoživa ovira za tisti prvi odločilni korak v percepcijo kvalitetne glasbe. Analogno se na potovanju skozi zgodovinski razvoj ne izogne sodobni pop glasbi, ki pri marsikaterem glasbenem pedagogu upravičeno zbujata nelagodje, in jo zato raje pušča ob strani. Jure Ivanušič, ki je doma v vseh glasbenih žanrih, je najboljša garancija za to, da dobra glasba ne bo izgubila bitke z zunanjo podobo (kot se dandanes pogosto zgodi). Ravno narobe: s pomočjo njegove igralske veščine in glasbene virtuoznosti bo dobila nazaj to, kar ji že nekaj časa primanjkuje – imidž. Po ogledu predstave OD TIŠINE DO GLASBE bo dobra (tudi klasična) glasba nekaj časa zanesljivo »cool«. Dovolj dolgo, da bo vzbudila zanimanje zanjo pri vseh, ki imajo v sebi vsaj osminko talenta za to lepo umetnost.

Jure Ivanušič

Jure Ivanušič je diplomiral iz dramske igre in umetniške besede na AGRFT v Ljubljani. Poleg tega je študiral tudi klavir na Visoki šoli za glasbo v Gradcu. Spekter njegovega ustvarjanja je izjemno širok, saj deluje kot igralec, režiser, besedilopisec, glasbenik in skladatelj, in sicer v gledališču, na televiziji ter pri filmu. Njegov življenjepis nam brez dvoma pokaže, da gre za izjemno zanimivega ter nadarjenega mladega ustvarjalca. Za svoje delo je prejel številne nagrade. Jure je že kot študent na AGRFT pokazal svojo vsestranskost, ko je napisal glasbo za Linhartovega Matička, ki so ga v tistem času uprizarjali študentje. Že takrat je postal redni glasbeni sodelavec Radeta Šerbedžije na koncertih po Evropi in tudi v ZDA. Pozneje je nastopil na UNICEF-ovih koncertih z Vanesso Redgrave v Syracusi, Varšavi in Londonu. Po končanem študiju se je veliko angažiral v Drami SNG Maribor, kjer je režiral in igral v številnih predstavah. Pisal je tudi besedila ter glasbo za njihove predstave, kabarete in recitale. Istočasno se je pojavil v številnih vlogah na RTV Slovenija ter v filmu. Izjemnega pomena je tudi njegovo sodelovanje v ambientalnih predstavah na Brionih v produkciji teatra Ulysses, in sicer v Shakespearovem Kralju Learu skupaj z Radetom Šerbedžijo in Radkom Poličem ter v predstavi Marat/Sadu.

Marko Vezovišek

Marko Vezovišek je dramatik, glasbenik in občasno tudi igralec. Z Juretom Ivanušičem se v Sloveniji pravzaprav edina že vrsto let sistematično ukvarjata z glasbeno dramo kot specifičnim umetniškim žanrom. Marko je avtor glasbe, besedil in pevec za zgoščenko Igre brez meja zasedbe Skakafci, prevedel je songe, napisal glasbene aranžmaje ter igral v prvem rock muzikalu v Sloveniji (Rocky Horror Show). Je avtor glasbe in besedila, režiser ter igralec rock'n'roll drame Jermanovo seme, ki je bila leta 1993 uprizorjena v Drami SNG Maribor, v okviru ciklusa Kabaret XX. stoletja Drame SNG Maribor je v letu 1994 ponovno spisal glasbo, besedila, režiral in pel v projektu Cabaret unplugged. V podobni vlogi je leta 1996 realiziral prvo rock opero Faust TV Opere in baleta SNG Maribor. Odmevni projekti zadnjih let so Cabaret Bruxelles (kabaretni večer z Juretom Ivanušičem), scenarij za zaključni večer šansonov La vie en rose Cafe teatra (TV SLO), Prešern Kabaret (z Juretom Ivanušičem) in Lepo je biti Mozart (z Juretom Ivanušičem).

Pokrovitelj koncerta

EUROPARK
Nakupovalno središče Maribor
doživite nakupov

Donator

EXIM d.o.o.

SREDA, 27. 9., ob 20.30, Stolna cerkev, Maribor

OD RENESANSE DO ● SODOBNOSTI

ZORA SLOKAR – rog

BRANIMIR SLOKAR – pozavna

KLEMENS SCHNORR – orgle

Spored:

ANTONIO VALENTE:

Lo Ballo dell'Intorcia za rog v E-duru, pozavno in orgle

PETRONIO FRANCESCHINI:

Sonata za rog, pozavno in orgle v D-duru

Grave

Allegro

Adagio

Allegro

ROBERT SCHUMANN:

Dve skladbi v obliki kanona

Mit innigem Ausdruck, op. 56/2

Innig, op. 56/4

HANNES MEYER:

Sonata za pozavno in orgle v c-molu po motivih G. B. Pergolesija

Adagio

Allegro stregato

Largo lacrimante

Marcia dei pifferai

CAMILLE SAINT-SAËNS:

Romanca za rog ali violončelo v F-duru, op. 36

CAMILLE SAINT-SAËNS:

Preludij in fuga v Es-duru, op. 99/3

ENRIQUE CRESPO:

Fantazija za rog, pozavno in orgle

JEAN-FRANÇOIS MICHEL:

»*Andacht auf der Alm*« za rog, pozavno in orgle

Iz predgovora k njegovi zbirki *L'intavolatura de cimballo* iz leta 1576 izvemo, da je bil **Antonio Valente** (ok. 1520–1580) organist italijanskega ali španskega porekla in da je bil že od zgodnjega otroštva slep. Od novembra 1565 do maja 1580 je služboval kot organist v neapeljski cerkvi sv. Angela v Nidu (ali Nilu) – v tem času se je njegova plača skoraj podvojila. 1601 ga je Scipione Cerreto omenil med pokojnimi neapeljskimi organisti in navedel, da je bil Valente Neapeljčan le po delovanju, ne pa tudi po izvoru.

Valentejeva *Intavolatura de cimballo* sodi med najzgodnejše tiskane šole klavirske kompozicije (oz. kompozicije za glasbila s tipkami), ki so v Neaplju cvetele v poznem 16. in zgodnjem 17. stoletju. Notirana je v nenavadni različici španskih klavirskih tabulatur: številke od 1 do 23 predstavljajo bele tipke, »X« nad številko pa pomeni, da mora biti ton zvišan še za pol tona. Valente je upal, da bo študent v zbirki »odkril nove načine pridobivanja zmožnosti v igranju čembala«. *Intavolatura* vsebuje večino klavirskih oblik tega časa: med njimi najzgodnejšo izpisano fantazijo za klavir, imitacijske ricercare in variacije. Zbirka vsebuje tudi tri plesе. Vsi so galiarde (ne glede na njihov naslov), živahni in poskočni plesi v tridobnem metru – *Ples plamenic (Lo Ballo dell'Intorcìa)* tu ni izjema.

Petronio Franceschini (1651–1680) se je rodil in deloval v Bologni. V baziliki sv. Petronija je bil čelist od 1675 do 1680, umrl pa je v Benetkah, preden je lahko dokončal svojo peto opero *Dionisio*. Poleg oper, ki imajo »ogromno ritmične energije in se veliko poslužujejo dialoga trobente in glasu«, je Franceschini komponiral tudi cerkveno glasbo – med tovrstnimi skladbami najdemo dve »sonati da

chiesa«, cerkveni sonati, napisani po štiristavčnem modelu, ki je bil značilen za pozno 17. stoletje. V *Sonato v D-duru*, ki je nastala v zadnjem letu njegovega življenja, je Franceschini prvotno vključil kar dve trobenti. Pred sedemnajstim stoletjem je bila trobenta izključno vojaški instrument; oznanjala je pričetek bitke. V redkih trenutkih miru je bila sredstvo pompa in ceremonij. V umetniško glasbo pa ni bila sprejeta, dokler se izvajalci niso naučili izvajati tonov dulceta, mehkejših tonov, ki so njen »vojaški talent preobrnilo v ljubezensko rabo«. Ko so glasbeniki začeli uporabljati mehkejše tone, so skladatelji začeli komponirati številna dela, v katerih se trobenta predstavi kot solistični instrument z orkestrsko spremljavo. Kmalu je bil instrument sprejet tudi v opernih hišah – morda je bila najbolj sofisticirana raba trobente in dokaz njenih umetniških zmožnosti rivalstvo človeškemu glasu, po navadi sopranu. Pospnemanje človeškega glasu, ki je trobenti uspevalo v Franceschinijevih operah, je za instrumentalno glasbo v tem času predstavljalo največji dosežek. Franceschini pa je trobenti prav v *Sonati v D-duru* namenil še nekaj drugega. Posebej značilen je tretji stavek tega dela, v katerem trobenti igrata v molu. To se je v baročni glasbi za trobento redkokdaj zgodilo; trobente so se ponavadi posluževale C-dura ali D-dura in izražale praznična, zmagoslavna občutja. Raba mola daje temu delu svojevrstno globino in kaže na to, da je bil njen stvaritelj tudi izviren mislec.

Robert Schumann (1810–1856) je orgle spoznal že zelo zgodaj – njegov prvi klavirski učitelj je bil Johann Gottfried Kuntsch, mestni organist pri sv. Mariji v Zwickauu. Kasneje je Schumann cenil zlasti dela Johanna Sebastiana Bacha. Z velikim navdušenjem je leta 1840 poročal o Mendelssohnovem orgelskem

koncertu, kjer je bil na sporedu Bach. V tistem času so imele orgle v glasbenem življenju bolj postransko vlogo. Mendelssohn, ki je začel Bachovo renesanso, pa je prinesel tudi ponovno odkritje polifonije. Schumannov lastnoročni prepis *Umetnosti fuge* iz leta 1837, njegovi komentarji in označene predelave tem pričajo o tem, kako navdušeno, s kakšnim znanjem in razumevanjem se je približal Bachovi glasbi. Fuga je v tem času še vedno veljala za staromodno in učenjaško ter povsem neprimerno za »poetični« slog romantikov. V nasprotju z mnenjem večine svojih sodobnikov pa je Schumann v *Umetnosti fuge* našel mero in temelj za svoje glasbeno ustvarjanje: poleg obrtniško-tehničnih vidikov je v njenih fugah cenil tudi »poetičnost«.

Šest študij v obliki kanona, op. 56, med katere sodita tudi obe skladbi nocojšnjega koncerta, je nastalo leta 1845 in bilo prvotno namenjenih izvajanju na klavirju s pedali (»Pedalfügel«). Ta instrument, neke vrste klavir z dodatno klaviaturo za pedala, se je pojavil že v 18. stoletju in se v Schumannovem času še izpopolnil. Robert in njegova žena Clara sta tak instrument najela, da bi lahko vadila orgle. Poleg tega je Schumann pričakoval tudi širok razmah klavirja s pedali in bil prepričan, da bo takrat s svojimi skladbami za ta instrument tudi zaslovel. To se ni zgodilo, saj je šel klavir s pedali kmalu v pozabo, prav tako pa tudi Schumannove skladbe zanj. Po skladateljski kvaliteti so to pravi dragulji, ki jih v različnih priredbah ali orgelski preobleki ponovno odkrivamo šele sedaj. Študije jasno razkrivajo kontrapunktske zmožnosti klavirja s pedali ter Schumannovo veščo in tekočo roko v rokovanju s strogo obliko, pa čeprav gre »samo« za kanon. Za Schumanna samega so imele te zaključene, a bogate miniature tudi nekoliko pridih domačnosti. »Zwickau v oblakih – prihod med jelke

– domovinska občutja« – tako je zapisal v svojo beležnico, ko je avgusta 1845 ponovno obiskal svoje domače mesto. Nekaj strani naprej najdemo med »zwickauškimi znanci« na prvem mestu njegovega starega učitelja, Johanna Gottfrieda Kuntscha, ki mu je hvaležni učenec svoje študije tudi posvetil. Naslovi posameznih skladb (*Z občutenim izrazom, op. 56/2* in *Občuteni, op. 56/4*) pa pričajo tudi, da je strogi kontrapunktski obliki vdihnil tudi »poetičnost«, kakršno je našel v skladbah svojega velikega glasbenega vzornika, Bacha.

Hannes Meyer (roj. 1939) je švicarski organist in skladatelj. Med leti 1966 in 1978 je bil organist v Arosi, kjer je bil pobudnik in ustanovitelj slavnih »Bergkirchlikonzerte« na majhnih historičnih orglah v Bergkirchliju. V svojem ustvarjanju prepleta glasbo za amaterje in profesionalce, klasično in ljudsko glasbo, svoj preplet pa postavlja na trdne temelje orgelske kulture ter posvetne in sakralne tradicije tega instrumenta.

Sonata v c-molu je Hannes Meyer prvotno napisal za Branimirja Slokarja, ki je snemal baročno glasbo za pozavno in orgle. Kaj v tem kontekstu počne skladba modernega skladatelja? Štiristavčna sonata je napisana v standardni sonatni obliki in se bolj ali manj poslužuje sloga 18. stoletja. Predvsem pa delu daje značilen pečat uporaba tem baročnega skladatelja Giovannija Battista Pergolesija, ki so njegov temelj. Virtuoznemu solističnemu pisanju in glasbenemu razkošju sonate kritiki napovedujejo lepo prihodnost v repertoarju pozavne.

Camille Saint-Saëns (1835–1921) je bil francoski skladatelj, pianist, organist in pisec. Kot skladatelj in izvajalec je prispeval k vsem žanrom francoske glasbe

ter v svojem času veljal za enega največjih francoskih skladateljev. V 70-ih letih 19. stoletja je veliko pripomogel k francoski glasbeni renesansi. Njegova najuspešnejša dela temeljijo na tradicionalnih modelih dunajske glasbe: na sonatah, komorni glasbi, simfonijah in koncertih. Njegovo »dunajsko« usmerjeno izobrazbo pa je obarvala tudi francoska glasbena tradicija: salonske skladbe, opere, španske in eksotične skladbe. Lotil se je tudi francoskih plesnih oblik 17. stoletja in svoja zavedna nacionalna čustva izražal v številnih koračnicah in patriotskih zborih.

Saint-Saënsov glasbeni jezik velja za konservativnega; po naravi je bil klasicist, nagnjen k pravilnim oblikam in jasno razpoznavnim frazam. Najbolj značilen vidik njegove glasbe pa je njegova harmonija. Tipične zanj so terčne modulacije, akordska zaporedja so po navadi preprosta, glasbi pa dajejo poseben čar prehajalne in menjalne note ter alteracije. Čeprav je bil dober orkestrator, je posebne barvitosti dosegel bolj na račun harmonije kot zgolj z orkestrskimi sredstvi. V svoji karieri je večkrat dokazal tudi svoje obvladovanje kontrapunkta, ki se ga je naučil iz Cherubinijevega priručnika na konservatoriju in je navzoč v številnih njegovih skladbah. Še zlasti kažejo njegovo mojstrstvo trije nizi skladb za glasbila s tipkami: op. 99, 109 in 161. V svojih sonatno orientiranih in neoklasicističnih kompozicijah se je oklepal tradicionalnih oblik, več svobode pa si je dovolil v deskriptivnih skladbah.

V 70-ih in 80-ih letih 19. stoletja so nastala njegova najboljša in najbolj značilna dela. Nekako v to obdobje sodijo tudi ***Romanca za solistični rog ali violončelo, op. 36*** (nastala 1874) in ***Trije preludiji in fuge za orgle, op. 99*** (nastali leta 1894). Če je prva skladba bolj »romantična« in deskriptivna, se *Preludij in fuga v Es-duru* iz drugega niza sklicuje bolj

na starodavno orgelsko tradicijo. Vsak preludij in fuga iz niza sta posvečena drugemu skladateljevemu prijatelju; ta dva v Es-duru je Saint-Saëns posvetil Eugènu Gigoutu, organistu v St. Augustinu in ravnatelju orgelskega oddelka na pariškem konservatoriju ter skladateljevemu dolgoletnemu prijatelju. Preludij je tokata s hitrimi, razloženimi akordi nad počasno temo v pedalu. Fuga predstavi veličastno temo v $\frac{3}{4}$ -taktu, jo izpeljuje z logiko in jasnostjo ter pripelje v bleščeč klimaks.

Novo obdobje glasbe za pozavno se napoveduje tudi v delih skladateljev, ki so sami odlični glasbeniki in se pozavni posvečajo tudi izven okvirjev notnega črtovja. **Enrique Crespo** (roj. 1941) je doma iz Montevidea v Urugvaju. Tu in v Buenos Airesu je študiral arhitekturo in glasbo ter bil solistični pozavnist v tamkajšnjem simfoničnem orkestru, aranžer, jazzovski solist in voditelj banda. Leta 1967 mu je štipendija omogočila študij na Visoki šoli za glasbo v Berlinu, kjer je diplomiral iz pozavne in kompozicije leta 1969. Istega leta je postal solo pozavnist Bamberških simfonikov, 1980 pa je dobil isto mesto v simfoničnem orkestru v Stuttgartu.

V tem času je bil Crespo dejaven predvsem kot skladatelj del, ki jih je sam izvajal. Tesno je sodeloval z orkestrom Bavarskega radia in sam ustanovil zasebni tonski in filmski studio, v katerem so nastale številne plošče ter filmske in televizijske produkcije. Za eno svojih produkcij in turnejo po Franciji je leta 1974 s svojimi nekdanjimi študijskimi kolegi ustanovil Nemški trobilni kvintet. Kvintet je leta 1985, za Bachov 300. rojstni dan, v podvojeni zasedbi postal German Brass. Njihova zgoščenka *BACH 300* je požela velik uspeh in postala izhodišče uspešne kariere ansambla.

Kot skladatelj se je Crespo ukvarjal z raznolikimi vrstmi od jazza do folklore, elektronske glasbe in Bacha. Slogovna raznolikost je tisti dejavnik, ki zaznamuje njegovo skladanje, z njo pa je kot pozavnist in skladatelj pripomogel k razširitvi standardnega repertoarja pihalnih ansamblov. ***Fantazija za rog, pozavno in orgle***, ki je nastala leta 1980 prav za Branimirja Slokarja, prinaša eno njegovih zanimivih kombinacij, s katero je obogatil prostor glasbe za pihala.

Večer v tej barviti zasedbi zaključuje novo delo švicarskega trobentača in skladatelja **Jeana-Françoisa Michela** (roj. 1957). Michel je bil dobitnik bronaste medalje na glasbenem tekmovanju v Genfu. Med leti 1976 in 1986 je bil solistični trobentač v Münchenskem filharmoničnem orkestru, trenutno pa je dejaven predvsem kot skladatelj in profesor v Freiburgu ter na konservatoriju v Lausanni (Švica). ***Andacht auf der Alm*** je delo, ki s svojim naslovom (*Obred na planini*, lahko bi ga prevedli tudi kot *Posvetitev na gori*) zbujata številne programske asociacije – sploh če se spomnimo dejstva, da skladatelj prihaja iz alpske Švice. Prav gotovo je zanimiv del nocojšnjega sporeda, saj razodeva tiste asociativne vidike glasbe za pihala in trobila, ki so v glasbeni zgodovini velikokrat igrali pomembno vlogo: trobenta je bila vojaški instrument, rog simbol gozdne idile ... Kakšen bo v tem pogledu *Obred na gori*, pa nam bo razodela krstna izvedba skladbe, posvečena Branimirju Slokarju, ki s skladateljem tudi veliko sodeluje.

Katarina Šter

Zora Slokar

Zora Slokar je izjemna solo hornistka, ki danes po uspešni študijski poti na različnih priznanih institucijah zaključuje svoj magistrski študij na Univerzi Mozarteum Salzburg. V svoji dosedanji karieri je osvojila mnoga priznanja in nagrade (1. nagrada na tekmovanju Anemos, 1. nagrada D. Ceccarossi, finalistka natečaja Paxman, študijska nagrada združenja Migros), bila solo hornistka v mladinskem orkestru Gustava Mahlerja in festivalskem orkestru UBS Vebier ter igrala pod vodstvom Jamesa Levina, Pierra Bouleza in drugih. Kot solistka je nastopala s simfoničnim orkestrom Abruzzese, komornim orkestrom UBS Verbier, filharmonijo Makedonije, Capello Istrapolitana, z RCM orkestrom London in mnogimi drugimi. Zora se intenzivno ukvarja tudi s komorno glasbo. Danes je ta izjemno nadarjena glasbenica solo hornistka v Orchestra della Svizzera Italiana v Luganu.

Branimir Slokar

Mariborčan Branimir Slokar uživa sloves enega najboljših pozavnistov našega časa, kar mu je odprlo tudi pot v solistično kariero. Sodeluje s številnimi priznanimi orkestri, mnogokrat pa je tudi gost velikih mednarodnih festivalov. Svojo glasbeno virtuoznost dopolnjuje z izjemno nadarjenostjo za pedagoško delo; poleg profesure v Freiburgu in na konservatoriju v Bernu ga redno vabijo k sodelovanju na mojstrskih tečajih po Evropi, Ameriki in na Japonskem. Je ustanovitelj priznanega Slokarjevega kvarteta pozavn, znanega po visokem nivoju izvajanja in glasbene avtentičnosti. S snemanjem številnih plošč ter z radijskimi in s televizijskimi oddajami si je pridobil mednarodno priznanje, o čemer pričča tudi povabilo v žirijo mednarodnih glasbenih tekmovanj v Münchnu in Ženevi. Pozavne se je pričel učiti že zelo zgodaj, po zaključenem študiju v Ljubljani pa se je odločil za nadaljnje izobraževanje v Parizu, ki ga je zaključil z odliko. V svojem življenju je osvojil mnoge nagrade, priznanja in tekmovanja, med drugim tudi 23. mednarodno ARD tekmovanje v Münchnu. Kot solo pozavnist v številnih priznanih orkestrih je postal Branimir Slokar prepoznaven kot izjemen virtuoz na svojem instrumentu. Prav zato se je kmalu odločil opustiti svojo koncertno dejavnost v sklopu orkestrske igre in se povsem posvetil solo karieri.

Klemens Schnorr

Klemens Schnorr je profesor za orgle na Akademiji za glasbo v Freiburgu, organist v katedrali v Minstru in gostujoči profesor na Akademiji za orgle v Italiji (Pistoia). Že kot deček je igral baročne orgle v katedrali svojega rojstnega kraja, s katerim je kot koncertni svetovalec knežje rodbine Leiningen in kot umetniški direktor Amorbach Abbey Concerts močno povezan še danes. Po končanem študiju na Akademiji za glasbo v Münchnu (orgle in muzikologija) je osvojil mednarodna orgelska tekmovanja v Avili in Bologni, kakor tudi Münchnu. Pred sprejetjem profesure na akademiji v Freiburgu je bil cerkveni glasbenik, docent in strokovnjak za orgle v Würzburgu in Münchnu. Leta 2002/03 je postal rektor na visoki šoli za katoliško cerkveno glasbo in glasbeno pedagogiko v Regensburgu. Poleg profesure in koncertiranja je izdal tudi mnoga dela za orgelsko in cerkveno glasbo. Kot član žirije je zastopal Nemčijo na mednarodnih glasbenih natečajih v Franciji, na Nizozemskem, v Italiji, Rusiji in Sloveniji.

petek, 29. 9., ob 19.30, Dvorana Union, Maribor
sobota, 30. 9., ob 19.30, Dvorana Union, Maribor

SOBNA GLASNOST DANES

**premierna uprizoritev lastne festivalske produkcije,
avtorskega projekta BOJANA CVETREŽNIKA**

**SIMBOLIČNI ORKESTER
GLASBENEGA SEPTEMBRA
in TERRAFOLK**

SIMBOLIČNI ORKESTER
GLASBENEGA SEPTEMBRA
Benjamin Ziervogel – I. violina
Saša Olenjuk – I. violina
Vesna Čobal – I. violina
Laura Zafred – I. violina, vokal
Raphael Kasprian – II. violina
Božena Angelova – II. violina
Mojca Križnič – II. violina
Polona Udovič – II. violina, vokal
JAMirko – II. violina
Manfred Plessl – viola
Una Palliser – viola
Klemen Bračko – viola
Thomas Wiesflecker – violončelo
Gorazd Strlič – violončelo
Rina Kačinari – violončelo
Darko Kovačič – kontrabas
Piero Malkoč – kontrabas
Matej Hotko – kontrabas, bas kitara
Mateja Kremljak – flavta
Sašo Vollmaier – klavir
Grega Gorenšek – marimba, tolkala
Andrej Pekarovič – kitara
Luka Vehar – kitara
Nino Mureškič – tolkala
Borut Kržišnik – glasnost
JAMirko – klaviature

TERRAFOLK

Bojan Cv – violina, mandolina, kontrabas
Danijel Černe – Mystica – akustična, električna
kitara
Marko Hatlak – harmonika, tolkala, glas
Janez Dovč – harmonika, kontrabas

IZIDOR LEITINGER dirigent

Gostje:

ANJA BUKOVEC – violina
BOŠTJAN GOMBAČ – piščali
KATHRYN HOSKING – vokal
KLASICK (Igor Vičentič,
Mirko Vičentič, DJ Piere)
UNA PALLISER – violina, vokal

Oblikovalec zvoka: DANILO ŽENKO

Spored:

BOJAN CV

DANIJEL ČERNE – MYSTICA,

IZIDOR LEITINGER

BORUT KRŽIŠNIK

MILOŠ SIMIČ

MARKO HATLAK

JANEZ DOVČ IN UNA PALLISER,

MITJA VRHOVNIK – SMREKAR

LOJZE KRAJNČAN

NEŽA BUH – NEISHA

SAŠO VOLLMAIER

KLASICK

ANDREJ PEKAROVIČ

LUKA VEHAR

V času brez vidnejših pripomočkov za dodajanje decibelov glasnosti zvoka je nastal izraz komorna glasba – sobna glasba. Bila je pisana naravni akustiki primerno. Solo tihega instrumenta je zmeraj pomenil umik forte spremljave orkestra; ozvočeno in akustično izvajanje s svojim izrazom vsako po svoje dodajata šarm glasbi. Predstavljajmo si klasičnega skladatelja, ki svoj posnetek predvaja na glavnem trgu najbližjega velemesta, DJ pa si omisli sobno zasedbo in pozabi uporabiti elektriko. Glasnost koncerta bo preizkušala meje zmožnosti in izrazne možnosti tokratne akustične sobe – Unionske dvorane. Koncert je beg pred uniformiranostjo zvoka, vračanje pulza v sobno glasbo, legalizacija popa.

Razdeljen je na tri stavke:

– za pričakujoče

– pisana glasba

– doba za sprostitev, vprašanje in pomilostitev.

Scenarij in režija koncerta sta narejena za koncerta 29. in 30. septembra 2006; lokacija – Unionska dvorana; publika – tradicionalna publika festivala ‘Glasbeni september’ in publika Terrafolk. V drugem času in prostoru se identičen scenarij ne more ponoviti z enakim sporočilom.

Velika večina slišane glasbe bo avtorska, skladatelj s področja, kjer živimo. Večina glasbe je ustvarjena premierno prav za ta koncert. Danijel Černe – Mystica in Bojan Cv bosta predstavila skladbe Terrafolka in tiste, ki jih ustvarjata izven skupine. Izidor Leitinger bo predstavil nadaljevanje svojega balkanskega opusa, ki ga je začel z Vlatkom Stefanovskim in Big bandom RTV Slovenija. Borut Kržišnik se iz sveta elektronike seli k živi izvedbi in javnemu predvajanju svojega elektronskega dela. Miloš Simič predstavi svojo avtorsko skladbo, ki jo je iz kompozicije za solo violino po predlogu Bojana Cv priredil za Terrafolk in Anjo Bukovec. Marko Hatlak bo predstavil in priredil del repertoarja svojega kvinteta Funtango. Janez Dovč in irska violistka Una Palliser bosta izvedla lastno priredbo irskih ljudskih melodij v izvedbi Simboličnega orkestra (sestavljajo ga člani uigranih zasedb: Acies Quartet, Accademia, Duo Oba, Duo Črno belo, Funtango, Klasick.) in Terrafolk. Priredbe in orkestracije za koncert so pisali tudi Mitja Vrhovnik – Smrekar, Lojze Krajnčan, Neža Buh – Neisha, Sašo Vollmaier, Klasick (Igor Vičentič, Mirko Vičentič, DJ Piere) ter Kitarški duo Črno Belo (Andrej Pekarovič in Luka Vehar).

Bojan Cvetrežnik

Terrafolk

Terrafolk se v originalnih skladbah in priredbah požvižga na pravila glasbenih policij (folk, jazz, klasična policija ...) in se raje predaja glasbenemu hedonizmu. Njihova glasba združuje na prvi pogled nezdržljivo: južni temperament – severna urejenost; progresivno – starodavno; študioznost – užitekstvo; veselo – otožno; divje – pomirjujoče; neumno – pametno ... Člane zasedbe uvrščajo v »glasbeni teater«, vendar sami tega ne priznavajo in poudarjajo, da so njihove frizure povsem naključne. Večinoma ritmična, poslušljiva, tudi plesna glasba postane včasih eksperimentalna in virtuoznosti navkljub ji pripisujejo punk pristop. Prejeli so že več mednarodnih nagrad, med drugim BBC Radio3 World Music Award 2003

Bojan Cvetrežnik je bil sprejet na Akademijo za glasbo v Ljubljani na smer 'viola', ko še ni vedel, kaj viola je. Študiral je v Ljubljani, Berlinu in Celovcu. Preden se je ustalil na svobodi, je deloval kot učitelj viole in komorne igre na Srednji glasbeni šoli v Mariboru in kot solo violist orkestra ljubljanske opere. Violo je bil pred kratkim primoran prodati, da si je lahko kupil violino. V preteklosti je največ igral s skupinami kot so Bluegrass Hoppers, All Capone Štrajh trio, String.si, Amnesty trio. Spoznal se je s klasično glasbo, pisanim jazzom, z ljudsko glasbo, s kabaretom in z enostavno improvizacijo. Opravlja poklic glasbenega izvajalca, bori se za priznanje kulturnega izraza različnih glasbenih stilov, zbliževanje ustvarjanja in poustvarjanja, ustanovil je Simbolični orkester in se posveča Eno glasbi – One Music. Nastopa s skupinama Funtango in Terrafolk. Pred leti je odpovedal sodelovanje v orkestru Glasbenega septembra, ker se je ustrašil, če bo zmozel zaigrati vse note. Namesto tega je v spremljevalnem programu

pripravil svoj prvi avtorski projekt. Zanj glasba brez umestitve v socialno okolje ne obstaja.

Danijel Černe je avtor glasbe, besedilopisec, kitarist, kreativni vodja in ustanovitelj multimedijskega projekta Terra Mystica, soustanovitelj, izvajalec in avtor v skupini Terrafolk, avtor mednarodnega glasbenega projekta Altaria ki je bil posnet na Novi Zelandiji in še številnih drugih. Vznemirjenje, ko se z glasbo dotakne poslušalcev, je zanj največja možna nagrada.

Marko Hatlak je dobitnik nagrad na državnih tekmovanjih ter dijaške Prešernove nagrade na glasbenem področju leta 1999. Igral je z Moskovsko filharmonijo in koncertiral po Nemčiji, Italiji, Poljski, Franciji. Sodeluje pri projektih znanih slovenskih glasbenikov, je ustanovitelj skupine Funtango, od leta 2004 pa redno nastopa s skupino Terrafolk.

Janez Dovč je multiinstrumentalist, član skupine Terrafolk, reinkarnacija ljudskega godca in srce skupine Jararaja. Po duši je filantrop. Energije mu nikoli ne zmanjka in vedno jo spretno usmerja k tistemu, kar je v danem trenutku zanj najpomembnejše. Že nekaj časa je to glasba. Igra na vse, »kar mu pride naproti«, in je strasten zbiralec instrumentov. Kot solist je večkrat nastopil z Orkestrom Slovenske filharmonije. Naslednja želja? Skladateljjevanje.

Simbolični orkester Glasbenega septembra

Simbolični orkester sestavljajo večinoma člani uigranih zasedb: Acies Quartet, Accademia, Duo Oba, Duo Črno belo, Funtango, Klasick. Orkester je poskus zapolniti vrzel med slovenskimi profesionalnimi orkestri, ki izvajajo večinoma muzejsko glasbo, in sodobnimi glasbenimi izraznimi možnostmi. Od članov orkestra se zahtevajo tudi določena znanja, ki tradicionalno v orkestrih, izhajajočih iz tradicije evropske pisane glasbe niso prisotna – igranje po pulzu, ne le na znak dirigenta (način izvajanja Big Bandov), spremljanje matrice, razlika med ozvočenim in neozvočenim izvajanjem.

V Simboličnem orkestru gostimo Komorni kvartet Acies, v sestavi štirih izjemnih mladih glasbenikov. Koncertni mojster Simboličnega orkestra Glasbenega septembra bo **Benjamin Ziervogel**, vodja drugih violin **Raphael Kasprian**, viole bo vodil **Manfred Plessl** in violončela **Thomas Wiesflecker**.

Izidor Leitinger

Izidor Leitinger – skladatelj, trobentač, dirigent in avtor številnih zanimivih in odmevnih glasbenih projektov. Študij trobente je zaključil na Visoki šoli za glasbo v Gradcu, in sicer iz koncertne klasične smeri. Kot štipendist programa Erasmus je študij nadaljeval na Konservatoriju v Rotterdamu. Trobento pri pedagogu, trobentaču Ericu Vloeimansu, aranžiranje in kompozicijo pa pri Ab Shaapu. Na različnih delavnicah za trobento ali aranžiranje in komponiranje je srkal dragoceno znanje od številnih odličnih glasbenikov, kot so: Michael Abene, Sigi Feigl, John Thomas, Bobby Shew. Tudi Izidor je poučeval, preden se je ustalil na svobodi. Trobento na Glasbeni šoli v Radljah ter Lipnici v Avstriji, na mariborski in ljubljanski glasbeni šoli pa poleg trobente tudi šolski ansambel. Redno poučuje trobento, ansamble ali improvizacijo na delavnicah doma in v tujini ter sodeluje s številnimi priznanimi glasbeniki in zasedbami (Eric Vloeimans, Vlatko Stefanovski, Eurpoean Jazz Youth Orchestra, Big Band RTV Slovenija, Zoran Predin, Guarachando-Pariz, Gospel dream-Pariz ...). Je tudi dirigent, aranžer in komponist zasedbe The Fool Cool Jazz Orchestra ter komponist koreografinje Nathalie Pubelierdanes. Živi in ustvarja v Parizu.

Gostujoči skladatelj

Izkušnja mnogih mentalitet je izoblikovala njegovo razumevanje različnosti in končno tudi širok pristop do glasbe. Intenzivnost, močni kontrasti in vznemirljivi preobrati so poglavitni označevalci glasbe **Boruta Kržišnika**. Premoščanje in ne zgolj poudarjanje kontrastov je ključni moment glasbenih zgodb. Skladateljev odnos do glasbenih idej spominja na odnos režiserja do igralca – poskuša namreč poudariti tisto, kar je igralec že po svoji naravi. Njegovo glasbo je slišati v številnih gledaliških, plesnih, video- in drugih projektih.

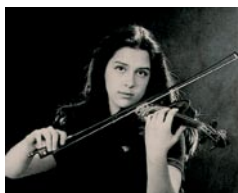
Med pramaši je tudi izjemen violinist, med drugim koncertni Mojster v orkestru Opere SNG Maribor, **Saša Olenjuk**.

Vesna Čobal, vsestranska violinistka in redna članica Simboličnega orkestra Glasbenega septembra.

Laura Zafred, študentka violine ter dijakinja glasbene šole v Ljubljani smeri jazz petja, se bo pridružila ekipi prvih violin ter vokalom.

Med prvimi drugih violin je **Božena Angelova**, študentka prof. Igorja Ozima in ena najbolj nadarjenih domačih glasbenic mlajše generacije.

Mojca Kržišnič je za izvedbo koncerta K. Szymanovskega, kot solistka s Simfoničnim orkestrom RTV Slovenija prejela Prešernovo nagrado.

Gorazd Strlič je prvi violončelist orkestra Opere in baleta Maribor.

Rina Kačnari, do nedavnega violončelistka orkestra SNG Maribor, zdaj živi in ustvarja na Dunaju.

Matej Hotko je diplomant Manhattan School of Music v New Yorku. Kontrabasist in bas kitarist.

Mlad pianist, absolvent Akademije za glasbo **Sašo Vollmaier** je plodovit glasbeni ustvarjalec ter med drugim tudi dirigent Big Banda Radlje in član različnih zasedb.

Andrej Pekarovič in **Luka Vehar** sta člana zasedbe Duo Črnobelo, akademska glasbenika ter študenta na podiplomskem študiju glasbe v Gradcu.

Darko Kovačič je stari znanec Glasbenega septembra in prvi kontrabasist orkestra Opere in baleta Maribor.

Mateja Kremljak je pikolistka-flavtistka v orkestru SNG Maribor in Simfoničnem orkestru SNG Maribor, nadarjena in izjemno ustvarjalna glasbenica ter pobudnica številnih zanimivih projektov.

Nino Mureškič je specialist za zahodno afriški ritem in vzhodne tehnike igranja na okvirne bobne ter tradicionalna indijska tolkala.

Boštjana Gombača kot klarinetista, pevcu ter izvajalca na irskih piščalih, bodhranu, pojoči žagi, različnih zvočilih in igračah vsako leto zasledimo na kar nekaj nosilcih zvoka – privablja ga vse, od etna preko resne pa vse tja do elektronske glasbe. Študij klarineta je končal z odliko pri profesorju J. Kotarju na ljubljanski Akademiji za glasbo.

Anja Bukovec sodi med mlado generacijo slovenskih glasbenikov, ki so si s svojimi kakovostnimi glasbenimi nastopi že pridobili mednarodno priznanje. Odlikuje jo izrazno in temperamentno muziciranje, globoka ekspresivnost in tehnična dovršenost. Na različnih mednarodnih tekmovanjih mladih violinistov je prejela najvišja priznanja.

Kathryn Hosking je Avstralka, basistka in vokalistka, ki živi in ustvarja v Sloveniji s številnimi domačimi in gostujočimi glasbeniki. Tvori duet s Tadejem Koširjem (Imaginary day), igra pa bas tudi za Mef in NOB.

Una Palliser je študirala na Royal Academy of Music v Londonu. Ta izjemna irska pevka in violistka ter violinistka je sodelovala že z mnogimi priznanimi glasbeniki ter osvojila številna mednarodna priznana odlikovanja širom po svetu. Nedavno je kvartet Une Palliser Siren končal turnejo po Evropi in ZDA z Gnarls Barkely. Skupaj z Janezom Dovčem je avtorica aranžmaja za ta projekt, v orkestru bo igrala violo, slišali pa jo bomo tudi kot gostjo na violini in vokalu.

Klasick (Igor Vičentič, Mirko Vičentič, DJ Piere) je kolektiv DJ-jev, producentov in klasično izobraženih glasbenikov, jedro pa sestavljata najbolj vidna slovenska breakbeat DJ-a, Mirko in Piere, ter producent in pianist Tigor. Njihov zvok lahko označimo kot svežo inovativno fuzijo številnih glasbenih stilov; glasbo, ki iz številnih korenin enotno diha vznemirljivost današnjega časa.

Pokrovitelj koncerta

Sopokrovitelj koncerta

INFORMACIJE IN PREDPRODAJA VSTOPNIC

Informacijska pisarna Narodnega doma Maribor

Ulica Kneza Koclja 9, SI-2000 Maribor

Telefon:

+386(0)2 229 40 11, +386(0)2 229 40 50,

+386(0)40 744 122, +386(0)31 479 000

Ob delavnikih od 9. do 17. ure

Ob sobotah od 10. do 12. ure

Elektronska pošta: info@nd-mb.si

www.music-september.nd-mb.si

www.nd-mb.si

GLASBENI SEPTEMBER

Posamezna vstopnica: 3.000 SIT (12,51 €)

Za koncert 15. septembra (otvoritveni koncert),
ter koncerta 29. in 30. septembra: 3.500 SIT (14,60 €)
Koncert 25. septembra ob 18. uri: 800 SIT (3,33 €)

Posamezna vstopnica za mladino in upokojene:

2.000 SIT (8,34 €)

Za koncert 15. septembra (otvoritveni koncert), ter koncerta
29. in 30. septembra: 2.500 SIT (10,43 €)
Glasbene delavnice 23., 24. in 25. septembra (od 10. do 13.
ure) so brezplačne.

Namenjene so dijakom srednjih glasbenih šol.

Popusti za skupine – Skupine nad 10 oseb imajo ob nakupu vstopnic 20-% popust!

Imetniki abonmajev koncertne sezone 2006/2007 imajo naslednji popust:

- imetnikom enega abonmaja koncertne sezone 2006/2007 nudimo 20-% popust pri nakupu vstopnic za koncerte mednarodnega festivala komorne glasbe Glasbeni september 2006 ter 50-% popust pri nakupu vstopnice za obisk koncerta Gérarda Causséja (viola) in Franka Braleya (klavir) 19. septembra 2006,
- imetnikom dveh ali treh abonmajev koncertne sezone 2006/2007 nudimo 40-% popust pri nakupu vstopnic za koncerte mednarodnega festivala komorne glasbe Glas-

beni september 2006 ter podelimo brezplačno vstopnico za obisk koncerta Gérarda Causséja (viola) in Franka Braleya (klavir) 19. septembra 2006.

Kartica VAŠ IZBOR

Nakup kartice VAŠ IZBOR je namenjen vsem tistim, ki se ne želijo odločiti za posamezni abonma in raje izbirajo abonmajske koncerte, ki bi jih želeli obiskati. Ob tem lahko uveljavljate poseben popust glede na višino vplačanega zneska:

10-% popust ob vplačilu 12.000 SIT (50,08 €) in 20-% popust ob vplačilu 25.000 SIT (104,33 €).

- Izbirate lahko med abonmajskimi koncerti vseh treh koncertnih ciklov ter koncerti mednarodnega festivala komorne glasbe Glasbeni september 2006.
- Pri dvigu vsake vstopnice vam Narodni dom Maribor priznava popust na redno ceno vstopnice.
- Stanje dobroimetja na vaši kartici se vam ob nakupu zmanjša za ceno predstave s priznanim popustom.
- Dobroimetje na kartici lahko obnovite tudi med letom in ga prenesete v naslednjo sezono.
- Imetniki kartice lahko dvignejo tudi več vstopnic hkrati.

Darilni boni

Pripravili vam bomo posebne darilne bone, saj je lahko koncertna vstopnica zelo lepo in izvirno darilo. Vrednost darilnega bona je 1.000 SIT(4,18 €) in velja kot plačilno sredstvo.

Vstopnice ZADNJI HIP

10 minut pred pričetkom koncerta lahko kupite vstopnice po znižani ceni, in sicer za samo 1000 SIT (4,18 €), če so v dvorani še prosti sedeži.

Prijave na glasbene delavnice sprejemamo pisno do 20. 9. 2006, in sicer na: elektronski naslov kp@nd-mb.si ali po pošti na naslov: Koncertna poslovalnica Narodnega doma Maribor, PRIJAVA ZA GLASBENE DELAVNICE GLASBENEGA SEPTEMBRA, Kneza Koclja 9, 2000 Maribor
Število sodelujočih je omejeno.

STROKOVNI SVET NARODNEGA DOMA

Marko Letonja – predsednik

Aldo Kumar – član

Vladimir Jure – član

Helena Meško – članica

Brigita Pavlič – članica

PROGRAMSKA KNJIŽICA GLASBENEGA SEPTEMBRA 2006

Sezona 2006/2007

Prireditelj:

Kulturno-prireditveni center Narodni dom Maribor

Vladimir Rukavina, direktor

Brigita Pavlič, vodja Koncertne poslovalnice

Koncertna poslovalnica:

Brigita Pavlič, vodja

Manč Kovačič, producent

Tina Vihar, producent

Tina Princ, organizator, stiki z javnostmi

Milan Latin – Muso, glasbeni sodelavec

V sodelovanju z:

Mestno občino Maribor

Ministrstvom za kulturo Republike Slovenije

Mestno občino Slovenj Gradec

Kulturnim domom Slovenj Gradec

RTV Slovenija

Župnijskim uradom Stolne cerkve v Mariboru

Generalni pokrovitelj:

Medijski pokrovitelji:

VEČER

Uradni prevoznik

Pokrovitelji koncertov:

Donator:

Pokrovitelji:

gorenje

Donatorji:

EXIM ZTP d.o.o.

NOVA LJUBLJANSKA BANKA

CITY MB d.o.o.

NTU d.d.

HENKEL SLOVENIJA

RTI d.o.o.

glasbeni september
2006

Izdal:
Kulturno-prireditveni center Narodni dom Maribor

Uredila: Tina Princ

Besedila: Karmina Šilec, Katarina Šter,
Milko Lazar, Gal Gjurin, Marko Vezovišek,
Bojan Cvetrežnik, Tina Princ, Brigita Pavlič,
Sandra Jordan

Lektoriranje: Metka Kobalej

Oblikoval: Didi Šenekar

Fotografije: arhiv Narodnega doma,
Alvaro Yanez, Luka Kaše Brigade,
Alja Sušnik, Jože Suhadolnik

Grafična realizacija: Grafični atelje Visočnik

Koncertna poslovalnica si pridržuje
pravico do spremembe programov.

Informacije:
Kulturno-prireditveni center
Narodni dom Maribor
Ulica Kneza Koclja 9
SI-2000 Maribor
Telefon:

Koncertna poslovalnica:
+386(0)2 229 40 07, +386(0)2 229 40 25

Prodaja vstopnic:
+386(0)2 229 40 11, +386(0)2 229 40 50,
+386(0)40 744 122, +386(0)31 479 000,

Elektronska pošta:
info@nd-mb.si
www.nd-mb.si
www.music-september.nd-mb.si